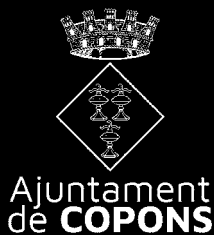

Camí Ral⁴⁸

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

Agost de 2019 número 48

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons
Edita: Ajuntament de Copons, Àrea Municipal de Cultura
Àngel Guimerà, 8, 08289 Copons, Anoia, Tel. 938 090 000 Fax: 938 090 013
Correu electrònic: camiral@copons.cat
Disseny i maquetat: espaiGràfic, Igualada
Dipòsit legal: B-7571-96
Tiratge: 300 exemplars

Publicació periòdica
Imatge portada: Sant Pere de Copons **Foto:** Cesc Salomé Sabater
Consell Editorial: Maria Gràcia Carreras Verdguer, Elisenda Mercadal Segura i Nùria Pons Torrents
Amb la col·laboració de Martina Muñoz Mercadal

Sumari

- 3 Què s'està fent...
- 4 Els Micropobles
- 5 Els nocs de Copons i els altres
- 6 Les cabres
- 8 L'entrevista: Alex Prehn
- 10 L'escriptor Jaume Cela
Els alcaldables de Copons
Projecte de supervivència: Taller de plantes comestibles
- 11 Campanya de neteja de Copons
Festa final de curs a l'escola de Copons
- 12 Punt Jove
La Coponada
- 13 Festa Major de Sant Sebastià
Carnestoltes 2019
- 14 Una primavera sobre el fang
- 15 Diada de la gent gran. La ruta de Pau Casals
- 16 Festa Major de Sant Pere
- 17 XX Caminada Popular de l'Anoia
- 18 La Nit de Reis
Caminada a Copons
- 19 Big Band de Copons
Som i serem... Caramellaires!
- 20 Bastoners
- 21 El Liam i la Naya han sigut la parelleta d'hereus i pubilles
I tu què ens recomanes? M.Gràcia Carreras – Eduard Vila
- 22 Josep Riera Sendiu: Operari de rellotgeria i joieria
- 23 L'oreneta cuablanca
- 25 La foscúria dels somnis
- 26 Resum de fets, activitats i actes de gener a juny de 2019
- 27 Transports i telèfons d'interès

Millor publicació periòdica
d'àmbit local

Millor butlletí municipal de l'any

Aquest és l'últim "Què s'està fent..." que escric.

Han sigut dues legislatures que han destacat per l'aprofitament de moltes oportunitats que hem generat en tots els àmbits. Una feina que requereix paciència i convicció. La convicció del potencial de creixement i de prosperitat que té Copons. I és aquesta convicció la que va orientar la feina al llarg de dues legislatures sense pressa i sense pausa: crear les estructures i el valor necessari per impulsar, gestionar i realitzar el canvi per desenvolupar aquest potencial.

Aquesta intenció s'havia d'enfrontar a un context de sortida que obligava a estabilitzar l'economia i a recuperar l'autonomia financera: solvència i liquiditat.

La recuperació es podia fer retallant serveis o prescindint de recursos -que deixaria l'Ajuntament i les persones en una situació encara més precària. No fou aquest el camí triat sinó el contrari, i per aconseguir-ho calia satisfer uns objectius que a la fi han sigut clau per fer possible no només la recuperació sinó el conjunt d'inversions que s'han dut a terme.

En síntesi, els objectius estratègics en la Hisenda municipal han sigut aquests:

- A) No augmentar la pressió fiscal. No apujar els impostos municipals ni aplicar contribucions especials per a finançar els serveis i el seu manteniment. Pla de pagament a proveïdors. Captar recursos de les administracions per recuperar solvència.
- B) Invertir en patrimoni. Inventariar, formalitzar i documentar el patrimoni i els bens municipals. Posar al dia tots els manteniments de les infraestructures, de les instal·lacions i equipaments que ens donen servei. El catàleg de camins; el catàleg de patrimoni; el POUM; l'inventari dels bens municipals a valor actual; la creu de terme; l'aixecament de plànols d'infraestructures; el manual de manteniments.
- C) Invertir en les persones. Formar, dotar de recursos i organitzar la divisió del treball de l'estructura municipal per assolir un nivell òptim d'eficiència i de servei. Incrementar la capacitat de captar recursos i de control dels projectes i de la despesa.
- D) Invertir en valor. S'ha invertit ininterrompudament: equipament i organització de la brigada; equipament i organització de l'oficina; manteniment de la via pública; modernització i urbanització de la zona esportiva i de lleure; modernització de la piscina; recuperació de patrimoni; manteniment i millora dels camins; millora de la mobilitat; manteniment i millora de l'entorn natural; participació i acció social.

Ha sigut un honor haver exercit com alcalde de Copons i servir al poble des de la confiança que m'heu donat. Ho he fet, amb l'honestedat i la responsabilitat que en tot moment s'espera del càrrec, i agraeixo a totes les persones que ens heu ajudat a fer-ho millor, i altres vegades fins i tot a fer-ho possible. Gràcies de tot cor.

I que la nova etapa que s'obre ara per a Copons sigui de prosperitat i de complicitat social.

Bona Festa Major!

Cesc Salamé Sabater

Alcalde de Copons (juny 2011 – juny 2019)

Els Micropobles

Cesc Salamé Sabater
Membre del Comitè Directiu de l'Associació de Micropobles de Catalunya

Fa onze anys, un grup reduït d'alcaldes de "poblets petits" van encunyar el terme "micropoble" i avui dia, aquest terme ja és reconegut institucionalment i utilitzat pels mitjans per referir-se a una realitat rural que fins a dia d'avui era invisible. Els micropobles gestionen el 35% del territori de Catalunya i hi viuen unes 80.000 persones (1,2% de la població de Catalunya).

Quan vaig conèixer aquestes dades, fa més de 6 anys, em vaig adonar del paper que tenen els micropobles en el desenvolupament futur de Catalunya i m'hi vaig implicar sense dubtes.

Què són els micropobles?

Per què el nom de micropoble? En general, hom utilitza l'expressió "poble petit" per referir-se a pobles rurals amb poca població, però alguns d'aquests pobles tenen un territori més gran que algunes ciutats o capitals de comarca. D'aquí que es fugís del terme petit, que només se sol associar al nombre d'habitants, i s'adoptés el terme "micro", micropoble.

Aquest moviment es va recollir en l'Associació de Micropobles de Catalunya que va establir la frontera de micropobles en els 500 habitants com a màxim. L'Associació dona veu als 327 municipis de Catalunya que no superen aquest nombre d'empadronats i s'ha convertit en la plataforma que al llarg d'aquests anys ha posat en valor el paper dels micropobles en el futur del país.

Quins trets els són comuns? La poca capacitat de gestió de les competències que els són pròpies a causa del dèficit de finançament que pateixen.

L'Ajuntament d'un micropoble disposa de pocs recursos (econòmics, competències tècniques, capacitat fiscal) comparativament amb un municipi gran, però ha de fer front a les seves responsabilitats amb el mateix grau d'exigència tècnica, administrativa i jurídica que un municipi gran. Això provoca que al llarg d'una legislatura un micropoble no pugui accedir a determinades subvencions, ajudes i fonts de finançament degut a la seva complexitat.

I això és el peix que es mossega la cua. Poca gent, poc finançament. Poc finançament, pocs serveis. Poc serveis, despoblament. Menys gent, menys finançament. La conseqüència d'aquest cercle viciós és que s'han despulat els micropobles de recursos, de talent i de competències; i si aquesta tendència no s'atura i es reverteix, estan condemnats a desaparèixer.

Per això, des de l'Associació de Micropobles (AMC) s'han impulsat i acompanyat iniciatives, en més d'una ocasió pioneres, que posen en valor els micropobles: l'autonomia i la transició energètica, polítiques socials d'habitatge, turisme de qualitat, recuperació de patrimoni cultural, protecció de l'entorn natural...

S'ha treballat i es continua fent, amb alguns dels departaments de la Generalitat que s'han fet ressò, per impulsar polítiques i lleis adaptades al món rural i específicament als micropobles: territori, ACA, administració local, habitatge, comerç, turisme, presidència, economia...

Quina missió té l'Associació de Micropobles?

Com deia abans, la missió de l'AMC és ser la veu de tots els micropobles, és representar-los en tots els àmbits en els que les decisions afectin al municipi.

Després d'aquests 11 anys, el recull de tots els greuges, les inconsistències administratives i les idees que s'han generat durant les moltes sessions que s'han realitzat, l'AMC ha recollit les reivindicacions dels micropobles en un conjunt de solucions que s'ha titulat com l'"Estatut del Micropoble" i que es postula com una Iniciativa Legislativa Popular per tal que es contempli un marc jurídic específic per als micropobles.

Què motiva l'estatut?

- La necessitat de repoblament de l'àmbit rural (Ultra-perifèria demogràfica).
- Fer efectius els principis de diferenciació i de suficiència financera (estatut català).

Què proposa l'estatut?

Es redefineix el "Micropoble":

- Municipis inferiors a 500 habitants
- Municipis de menys de 1.000 habitants o amb cap nucli superior a 500 o amb una densitat inferior a la mitjana de micropobles o amb pèrdua continuada de població durant 5 anys consecutius

S'estableixen tres principis:

- **De diferenciació.** És una realitat diferent a la general. Equilibri territorial.
- **De subsidiarietat.** Assignació preferent de competències per als micropobles.
- **De suficiència financera.** Equilibri entre competències i recursos.

Es defineix el paper dels Micropobles en el govern i l'administració del país en cinc títols:

- I. Règim en matèria econòmica i de finançament
- II. Règim específic en matèria fiscal
- III. Règim específic en urbanisme i organització del territori
- IV. En representació institucional dels Micropobles
- V. Mesures organitzatives i de procediment administratiu

Tot plegat pot semblar molt tècnic, però només es tracta del llenguatge administratiu i jurídic per parlar amb el govern, el Parlament, els grups parlamentaris i les diputacions de temes que ens afecten considerablement en la nostra vida quotidiana, el nostre benestar, l'esforç fiscal, els serveis bàsics, el nostre entorn i la nostra economia.

Els nocs de Copons i els altres

Jaume Ortínez Vives

Cal mantenir la pressió sobre les administracions per impulsar polítiques que facilitin i afavoreixin el repoblament dels micropobles amb polítiques d'habitatge social, d'economia social i solidària, de serveis públics moderns i amb una escola que arreli els joves al municipi. L'AMC ha participat en nombrosos fòrums, congressos i jornades a Catalunya, a Espanya i a Europa. Ha establert aliances amb altres plataformes que li son afins: Munixic, Fundació món rural, Observatori del paisatge, Projecte Hamlets i Fundación Savia (Andalusia), entre d'altres. A dia d'avui, el 50% de micropobles de Catalunya són socis de l'AMC. Des de fa uns anys hi ha un degoteig constant d'altres socis, i si continua la tendència, molt aviat els Micropobles tindran l'atenció i la influència que els correspon per tot el que representen de present i de futur. *

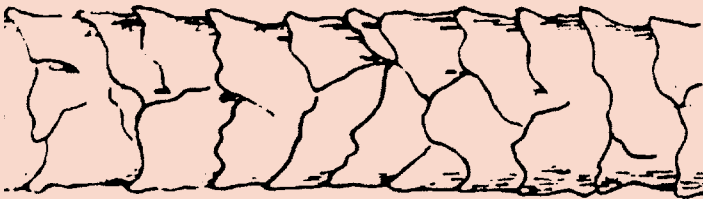
Copons, juny de 2019

ELUSENDA MERCADAL SEGURA

El nom d'“Els Nocs”, la tipologia de l'edifici i el record recent del canal que hi portava aigua i la feia saltar des d'una certa altura per moure les pales de nocar, són testimonis de la importància de la indústria dels “parayres” de llana a Copons i rodalies. Nocs ve de l'anglès knock, és a dir noquejar. Com a la boxa. Hi havia nocs, també, a Sant Martí de Sesgueioles i a Jorba, per citar dos llocs propers i equidistants. I també en aquests llocs la indústria dels teixits de llana enfeltrada fou important.

Fou també l'activitat rellevant d'Igualada. En aquest cas el tema està perfectament estudiat en l'obra “Llibre de la confraria y offici de perayres de la Vila de Igualada 1614-1887” publicat per la Fundació Noguera. Quasi tres-cents anys d'activitat llanera a Igualada que s'acabaren amb la introducció del cotó. Aquest mateix pas és el que es fa a Copons amb la substitució parcial de la llana pel cotó. A Sant Martí de Sesgueioles els “parayres” derivaren cap a la fabricació de mantes i vànoves de qualitat i disseny molt elevat en el cas dels cobrellits. He dit que la llana s'enfeltra. S'enfeltra perquè la llana porta escates, talment com un peix. En el cas de la llana, un bon grapat de fibres juntes, ben molles amb aigua calenta i batudes per les pales de nocar aconseguirien el feltre de la llana. Els bons teixits de llana enfeltrada (americanes, abrics, pantalons, etc.) eren molt apreciats per gent que ara llueix anoracs japonesos i esportius xinesos i que, diguem-ho clar, són molt bonics, resistents a l'aigua i el fred i valen pocs diners. La llana dels bous s'esquilava cap a la primavera, quan els ramats pujaven a muntanya i aprofitaven un lloc frescal amb aigua corrent i clara. L'operació era molt complexa: calia deixar la llana tan neta com fos possible. Moltes vegades aquesta llana s'acabava de rentar amb els orins podrits dels propis animals, per tal d'aprofitar el poder blanquejant de l'amoniac. Això també és feia prop de Copons. Era la feina de bons operaris. Al dibuix adjunt es pot apreciar l'estructura d'un cabell de llana. Filar aquesta llana ho feien les dones a casa amb uns fusos ben rudimentaris. La teixien sempre els homes amb telers de fusta com els que es conservaren a Copons fins als anys seixanta. L'enfeltraven o batanaven als Nocs gent molt bregada. Tot això durà segles. *

Un pèl d'ovella

Les cabres

Montserrat Galí Segués

Fem un pas enrere en el temps i ens situem de nou a la masia de mitjans del segle passat, on en Roc va fent l'aprenentatge de pagès. En Miquel arriba esbufegant a sopar. És una mica tard i tots ja són a taula, menys la mare que remena la sopa de pa en el foc per que no s'enganxi.

—Ja era hora! Que no tens gana? —diu en Roc que ja estava tip d'esperar i sempre tenia un budell buit. En Miquel es disculpa i explica:

—Perdoneu, se m'ha fet tard. Com que de gana, gana... no en tinc molta. És que he fet un bon berenar. A can Bufí m'han donat per berenar pa amb mató, i quin mató més bo! No hi ha res millor que un bon mató de llet de cabra!

—Calla que em fas venir salivera. I per què no en fem de mató a casa? Sols en mengem quan en porta l'àvia Dolors. — replica en Roc i la mare contesta:

—Per fer mató cal tenir llet i per tenir força llet cal tenir vàries cabres. Jo l'enyoro molt el mató. A casa sempre en teníem. La mare, l'àvia Dolors, en feia quasi cada dia.

—Nosaltres amb una sola cabra, la Bruna, tenim la llet justeta per esmorzar, i encara no tots els dies, perquè quan cria ja no tenim llet —afegeix la iaia i l'avi comenta:

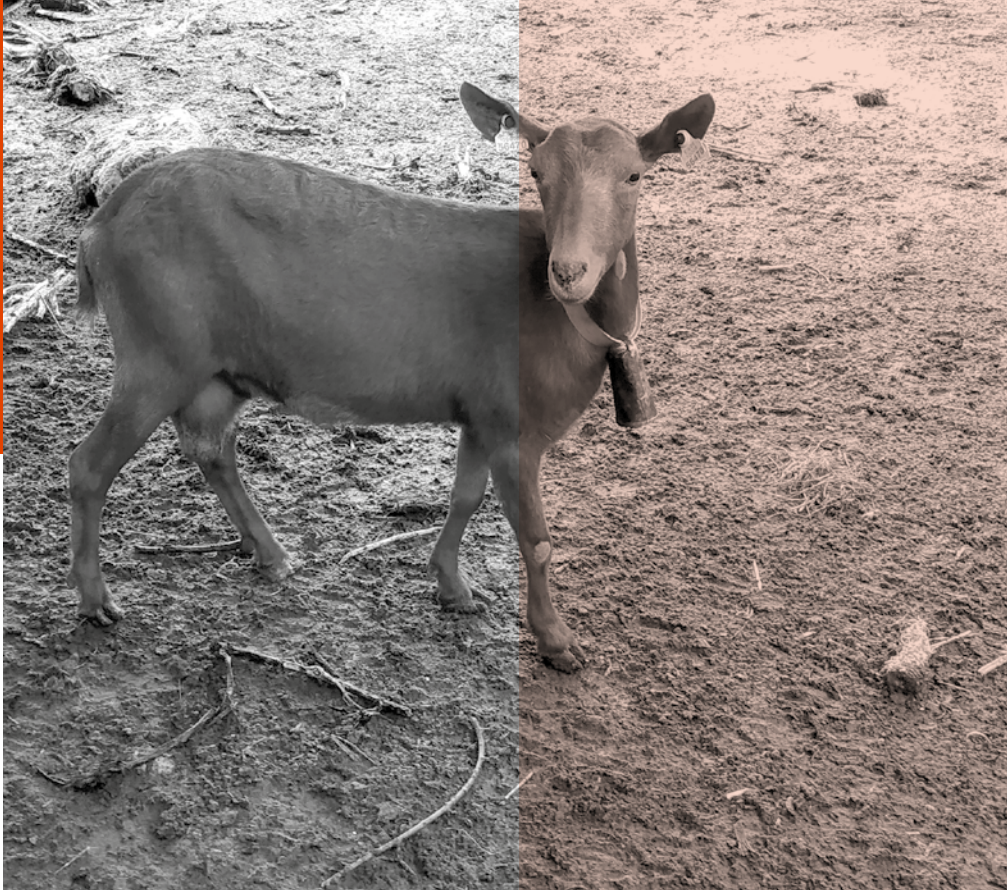
—Tenim una masia que és ben gran i prou que n'hi caben unes quantes de cabres.

—Si tant us agrada el mató quan criï la Bruna, si té femella, la fem créixer, la deixem de "segalla" i quan aquesta criï tindrem més llet —va concloure el pare.

I tal dit tal fet, tots estaven d'acord amb tenir més cabres.

Per l'alimentació no havien de patir. A les cabres els agrada tot: peles d'ametlla, tavelles de pèsols, mongetes, alfals, rames d'olivera, faveres, cols i verd de l'hort, palla de pèsol o de veces, farratge... però el que més els agrada és sortir i menjar pel camp: herba, brots, fins i tot l'escorça tendra dels arbres... i per descomptat, un grapat de civada o d'ordi. Si les portes a pasturar, com que són molt entenimentades, aprenen el camí i poden tornar a casa soles, però cal vigilar-les de prop perquè poden entrar a qualsevol hort o vinya.

Quan va arribar el setembre van portar la Bruna a casa l'àvia Dolors, que tenien

La Bruna

mascle, a passar més d'un mes ja que les cabres van mogudes un cop cada mes. Quan van veure que ja havia estat muntada i estava coberta (prenyada) la tornaren a casa i tots estaven a l'expectativa: tindrà un cabridet o una cabreta?

—Per la panxa que fa jo crec que serà cabreta —va dir l'àvia Dolors molt satisfeta un diumenge que hi anà a dinar. En Roc i en Miquel aprofitaven per preguntar-li un munt de coses sobre la cria de les cabres:

—Si neix una cabreta, quan podrà criar? I la Bruna, quan podrà criar de nou?

—Poc a poc —deia l'àvia Dolors —mireu, una cabra ja pot quedar coberta quan té mig any, però és millor esperar a que tingui un any, té el cos més preparat. I la Bruna, fins a la propera tardor no tornarà a anar moguda. Acostumen a tenir un part cada any. —I en Miquel preguntà:

—Per què la Bruna ara no té llet?

—Perquè està criant —explicà l'àvia Dolors —al cap d'un mes o un mes i mig de quedar prenyades van perdent progressivament la llet fins a quedar seques, així tenen més energies per fer créixer la nova cabreta que porten a la panxa. Quan neix la cria la mare comença a tenir, durant uns pocs dies, una llet especial, el calostre, i mica en mica ja té la llet normal.

—Aaaah! Que sàvia que és la mare natura! —exclamà en Miquel admirat de com tot funcionava amb tanta competència. I en Roc, sense deixar descansar a l'àvia, preguntà:

—Quan temps mama el cabrit?

—Mira Roc, quan té 7 mesos el cabrit ja es sacrifica, però si és cabreta i es guarda per tenir noves femelles, aquesta segueix mamant fins a un any. Si la mare té bona llet el cabrit mama i queda satisfet i... sols menja algun bri d'herba o algun brot. Ai caram si la mare té poca llet! Aleshores el cabrit, com que té gana, comença a menjar herbes, palla, gra... ben aviat.

—I quantes cries pot tenir una cabra de cop? —indagà en Miquel, i l'àvia Dolors, molt contenta d'acaparar l'atenció dels dos nets contestà:

—Normalment tenen una cria, algun cop dues i excepcionalment, quan són més madures, tres cries. Poden tenir una cria cada any. Comencen a anar mogudes al setembre, octubre. Quan ja han tingut la cria la llet els dura fins que tornen a quedar cobertes. Quan han criat i no es cobreixen de nou, estan uns dos anys amb bona llet.

—Els cabrits sempre surten sans? —Pregunta en Roc a l'àvia.

—Normalment sí. Però per evitar problemes de consanguinitat (repetir l'aparellament pare/filles) cal buscar periòdicament un mascle nou o intercanviar-lo amb el d'una altra casa o d'un ramat. Amb la consanguinitat neixen més neulats, dèbils i amb problemes.

—Prou preguntes! —digué la mare —a veure si gastareu l'àvia! —i l'àvia Dolors contestà:

—Calla, calla, que m'agrada molt parlar amb aquests nets tant eixerits que tinc. Ara ho deixem aquí i el proper dia que vingui seré jo qui us examinarà sobre coses relacionades amb el munyir, la llet... —contestà l'àvia. Ells hi estigueren d'acord.

En Miquel i en Roc s'ho van prendre molt seriosament i anaren a preguntar al pastor de cal Brunet un munt de coses sobre les cabres i la llet. En Roc també s'arribà al Sindicat per veure si hi havia informació i quan el veterinari va anar a vacunar a la mula també el va cosir a preguntes. Tot s'ho van apuntar a la llibreta que feia en Roc, "La llibreta per ser un bon pagès": Una cabra pot fer 1 litre o més diari. Cal munyir-la cada dia: un o dos cops. No és bo deixar-la sense munyir ja que el ritme de segregació de la llet s'alenteix. A mesura que van fent anys, a partir de 7 o 8 anys la producció de llet disminueix.

És millor munyir-les sempre a la mateixa hora.

Per munyir-les va bé donar-los una mica de gra i així estan quietes i es deixen munyir. La llet de cabra és digestiva, va bé contra el restrenyiment i pel mal d'estómac. Contribueix a la formació dels ossos, els músculs, la pell, els cabells i les ungles. Va bé per l'anèmia i té moltes vitamines i calci.

Per fer formatge i mató rendeix més la llet de cabra que la de vaca: amb 2 o 3 litres ja tens un mató de quilo.

Al cap de 5 mesos i uns 20 dies va néixer una cabreta. En Roc, que cada matí anava al corral per veure si hi havia novetats, va córrer a la porta de la cuina a donar la notícia:

—*Ja ha nascut! L'àvia Dolors tenia raó: és una cabreta! Veniu, veniu... Mireu que bonica!*

—*Quin nom li posarem?* —digué en Miquel a tota la família que havia corregut a veure la cabreta.

—*Com que tu vas tenir la idea de tenir més cabres li podríem dir "Miquela", què et sembla Miquel?* —contestà en Roc. Però a en Miquel no li va agradar i va protestar:

—*No, no, no. Si se sap al poble els amics hi faran mofa. Com que té la cua blanca podríem dir-li "Cua-blanca". Mireu com la posa dreta!* —Tots hi estigueren d'acord i en Roc, engrescat, xerrava sense parar:

—*Com que és cabra la guardarem, serà la "segalla" (cabreta que es deixa créixer per fer una nova cabra mare) i quan criïn ella i la Bruna, si neixen cabretes ja en tindrem quatre... Farem mató i fins i tot formatge!*

—*Caram! Ja veig que tardarem temps a poder menjar cabrit, tant que m'agrada!*

—digué l'avi amoinat. En Roc el contestà ràpidament:

—*Mireu avi: un cabrit ens el mengem en un tres i no res i no en queda res. En canvi amb les cabretes tindrem bona llet, mató i formatge un munt de dies.*

—*Quan vagi a l'escola ho aniré a explicar*

a l'àvia Dolors i li diré que ja estem a punt per l'examen de la llet —digué en Miquel molt decidit.

Un dia deixaren la porta del corral mal tancada i quan al matí ho veié en Roc entrà a dins i va quedar glaçat: la Bruna i la Cua-blanca no hi eren! Corregué a la cuina a donar la notícia. L'avi li digué que havia sentit el ramat de cal Brunet i que potser havien anat a ajuntar-s'hi. En Roc corregué amunt, cap al bosc de sobre la Boïga a buscar el ramat i amb en Jepó, el pastor, van mirar i no van veure-les entre els bens i cabres del ramat. En Roc corregué de nou cap a casa i passà per la riera per veure si havien anat a abeurar en el toll. Tampoc les trobà. Molt trist tornà a casa i tancà el corral. Quin disgust tenien tots! Al migdia es posaren a dinar sense obrir boca, tota la seva il·lusió per tenir cabres i llet per fer mató se n'havia anat en orris. En Miquel no tenia ni gana de menjar. Aquell dinar semblava un enterrament. Estaven tots en silenci quan de cop van sentir unes passes i l'esquellot darrere d'ells. Eren la Bruna i la Cua-blanca que entraven a la cuina! En Roc va fer un bot i digué:

—*Mireu-les, són aquí* —i tant ell com en Miquel corregueren a abraçar-les. En Miquel es preguntava:

—*Com ho han fet per entrar aquí? Com sabien que nosaltres érem a la cuina si no hi havien estat mai?*

—*Les cabres són entremaliades però també molt entenimentades! En trobar el corral tancat ens han buscat* —digué la mare.

Passaren un parell d'anys i ja tenien tres cabres, ja començaven a tenir més llet i ja podien fer mató i formatge, però, com en van aprendre ja són figues d'un altre paner.

El meu agraïment a en Jaume Gudayol per les seves bones explicacions sobre la cria de cabres. *

Alex Prehn

Rosa Mata Francès

M'ha semblat que en aquesta ocasió tocava sí o sí entrevistar l'Alex. El nostre nou alcalde al capdavant del grup Ara Copons. Algú a qui he tingut ocasió de conèixer una mica més els darrers dos mesos. Al grup som conscients que el coneixem poquet i ell també ho diu. De moment ja ha sigut bonic treballar amb ell aquests dies. A les reunions l'he vist mirant d'encaixar les cases amb els carrers, les persones i les famílies... —Tranquil, a mi encara em passa — li dic — els que són del poble de sempre ens porten molta avantatge.

Se'l veu una persona tranquil·la, prudent i afable. Acostumat a escoltar i a reflexionar. No està emocionat amb l'entrevista, no. Sap que li farà un repàs del seu passat i ell s'estima més mirar endavant. Així m'ho fa saber al final de l'entrevista. Sé que no seria ben bé el seu estil d'entrevista però jo arrenco amb les preguntes estàndard i a veure què surt.

—On vas néixer Alex?

—Vaig néixer a Barcelona el 1962. El meu pare era empresari, tenia una empresa de peces de recanvi de cotxe i la meva mare feia d'"ama de casa".

—De quin barri de Barcelona?

—Durant molts anys de Sant Gervasi i d'allà a una urbanització a prop de Barcelona: Font Pineda, entre la Palma de Cervelló i Corbera. Allà vam passar la major part de la infantesa, aixecant-nos molt aviat per anar al cole a Barcelona. Anàvem al Col·legi Alemany.

—Quants germans tens?

—Som 5 germans, jo soc el tercer. El meu pare és alemany i va venir a viure aquí amb el meu avi. El meu avi va estar destinat al camp d'aviació militar a Saragossa durant la guerra i allà va conèixer la que va ser la seva dona i va venir a viure aquí.

—T'anava bé a l'escola?

—Bueno, d'aquella manera. La dificultat era mantenir l'idioma alemany en tot. A casa parlàvem en castellà, per la meva mare, i al col·legi només hi havia alemanys i això va ser una mica difícil. El BUP ja el vaig acabar en un col·legi castellà.

—I com a nen com eres?

CEDIDES PER ALEX PREHN

—Era entremaliat. Esportista. Al col·legi alemany teníem 6 hores d'esport a la setmana. Això a les escoles d'aquí no existia. Jo feia atletisme, jugava a handbol i a rugbi. De fet vaig jugar a rugbi setze anys de la meua vida i a nivell intens.

—I després del cole?

—Vaig fer una diplomatura de 3 anys de relacions públiques i empresarials i a partir d'aquí ja vaig estar als 18 anys fent pràctiques en un càmping i treballant allà. Després, dels 24 als 30, vaig treballar en aquest mateix càmping. Hi ha gent de Copons que el coneix. És el càmping Las Dunas de Sant Pere Pescador. Els idiomes m'han obert moltes portes: alemany, anglès, una mica de francès... fins als 18 anys no vaig començar a parlar el català. Quan vaig començar a parlar deia unes bestieses que tothom reia. N'hi ha un parell que han quedat gravades com "em fa molt mal la mola del judici" i "mira quants gorrións", ja ja... però jo no tenia vergonya.

—T'has casat en algun moment? Has tingut fills?

—No, no, he viscut en parella però no he tingut fills. Actualment visc amb l'Ana i la seva filla Laura (semi emancipada) des de fa 5 anys a Copons.

—I després del càmping?

—Després va venir un canvi de feina i vaig entrar a la Generalitat. Als 30 anys. Vaig entrar com a cap del protocol del Conseller d'Agricultura. I a la Generalitat hi vaig estar 12 anys. L'etapa d'Agricultura em va agradar moltíssim perquè vaig conèixer de veritat Catalunya i el món agrícola, la intensitat que tenen els pagesos quan les coses no funcionen i la gent que treballa dur i es bellu-

ga. Vaig recórrer uns 715 municipis. Feia 240.000km a l'any. Inauguracions, festes, fires... Tots els caps de setmana em tocava treballar.

—Ja ho dic jo que els de protocol van de "putucul", ja ja.

—Sí, ja ja..., sopes en un lloc, dines en un altre... En aquella època vivia a Barcelona. La conselleria estava a Passeig de Gràcia. I el primer dia de feina ja em vaig trobar una manifestació de pagesos per una quota lletera, va ser arribar i ja vaig rebre ous. "On m'he ficat" pensava, ja ja...

—Estaves posat en política doncs?

—No, no. El cap de protocol no és un càrrec polític. I la gent suposa que pertany a un partit, però desenvolupes una feina que està totalment fora d'això. La gent, com que et veu del cantó d'un conseller, doncs ja t'associa amb política. Vaig estar cinc anys amb el conseller d'agricultura i set amb el conseller d'economia. Aquesta etapa va durar 12 anys de la meua vida.

—I el rugbi?

—El rugbi el vaig deixar als 26. Vaig jugar amb el Barça, la selecció catalana i l'espanyola. Vaig tenir moltes lesions a tot el cos. Trencaments de menisc, lligaments creuats... I un llarg etcètera. Ara em van operar (pròtesi de genoll) perquè tenia dolor tot el dia. No m'han operat bé, he perdut la flexió del genoll dret i m'han de tornar a operar. Jo crec que és amb l'esport d'elit que exigeixes massa al cos i quan ets jove no et pares a pensar, i si cal jugues infiltrat perquè tens aquelles ganes... I quan fas anys això passa factura... Però no em queixo. Ho vaig gaudir molt.

—Altres aficions?

—Sempre n'he tingut una que és bussejar.

Em vaig treure el títol a les Illes Medes. El submarinisme és la meva afició. No demana tant com el rugbi. Quan estàs fora de l'aigua arrossegues un equip molt pesat, això sí, ja ja. Dins de l'aigua és un altre món, silenci, colors diferents, vida diferent...

—Continues fent submarinisme doncs?

—Això quan ho tens a la sang no es deixa. Amb amics ens anem trobant, sí. No tant com m'agradaria però sí.

Ara una gran afició és l'hort, la gent que encara els treballa i la seva actitud desinteressada d'ajut. En Jaume Araque, en Gudayol, en Guix i en Lloró, tots homes savis de la terra i els seus procediments.

—I el següent canvi de feina?

—Vaig passar de la Generalitat, amb 42 anys, a muntar un centre de formació de submarinisme. I vaig estar contactant amb escoles per canviar la setmana blanca per la setmana blava: una setmana de busseig en la que els nanos es podien treure el títol i ja tenien el carnet de submarinista. I va costar, vaig tenir problemes al principi perquè els pares deien -ui, això és molt perillós- i els vaig portar estadístiques d'accidents d'esquí i accidents de busseig i es van adonar que eren pors per desconeixement. Durant tres anys vaig estar vivint a Cadaqués.

Per motius familiars i personals vaig tornar a viure a Barcelona. I aleshores vaig agafar una franquícia d'un restaurant que es deia "Vino Tinto", una franquícia val·lisoletana on l'especialitat era el xuletón de bou. I allà vaig estar tres anys que van ser molt intensos perquè treballar a la restauració és dur, el personal és complicat, canvia, entra, surt... Va ser una experiència.

Durant tot aquest temps de feines variades ho compaginava amb formacions de creixement personal, soc professor de Learning Love Institute de Sedona, un mètode terapèutic que ajuda a integrar el trauma de desenvolupament.

També soc Practicioner d'Experiència Somàtica, mètode que permet alliberar ferides traumàtiques del sistema nerviós.

I Mestre de Reiki tradicional Usui I de Rainbow reiki.

Són teràpies que ajuden a les persones sobretot en aquells moments de crisi, estats d'ansietat, estrès intens, aquell sentiment de "per què?", "quina és la raó de la meua vida?", "qui sóc jo?".

Normalment ens adonem que quelcom no va del tot bé, que comencem a ser disfuncionals amb el nostre entorn de parella, familiar, laboral i relacional en general. Algú s'hi identifica?

Jo vaig sentir-me així i vaig començar a

treballar les meves pors, el meu ego, la meua vergonya, les meves limitacions. El millor de tot va ser el adonar-me que de molts dels meus traumes limitants no n'era ni tan sols conscient.

—O sigui teràpies per superar aspectes emocionals?

—Sí, i dificultats de relació, per exemple estar enfadat amb el món, triar parelles contínuament que no són les adequades, entrar en crisi perquè t'està succeint quelcom que no entens, etc. I generem patrons repetitius de conducta, tractem de protegir-nos per no sentir el que ens està succeint. Amb aquestes tècniques treballem amb la persona per identificar què és el que fa que entri en aquests estats i a mida que vas aprofundint vas descobrint qui ets veritablement i és llavors quan pots començar a prendre decisions respectant les teves necessitats.

—Com entres en tot això?

—A través de la meua pròpia experiència personal. Hi va haver un moment de la meua vida que vaig dir-me "això no és la meua veritat" i vaig començar a fer teràpia per mi mateix, fent tallers i formant-me a Estats Units i a Alemanya.

—Viatjant per anar a rebre formació?

—Sí, quan em vaig adonar del canvi que jo havia fet vaig decidir formar-me i compartir aquesta experiència amb d'altres persones que ho necessitaven.

—Com treballes?

—Tinc el meu despatx a Barcelona i des d'allà faig teràpies presencials. I com que m'he bellugat tant i he fet cursos i tallers doncs ara també faig molta teràpia per Skype.

—I el Reiki forma part d'això?

—El Reiki és una altra tècnica. És una metodologia xinesa en la que treballes sobre els meridians energètics de la persona. Això s'ha sentit a parlar més en acupuntura. És una tècnica d'imposició de mans sobre determinats punts per equilibrar el teu cos energèticament i en general obtens una sensació de relaxació i tranquil·litat. És una eina més.

Aquí a Copons, la Susanna que portava les activitats ens va demanar si podíem fer una jornada al poble i la meua dona i jo vàrem oferir una tarda de Reiki i meditació perquè la gent ho conegués.

—I com vens a parar aquí a Copons?

—Doncs vinc a fer un curs de Reiki, un taller de cap de setmana. I així vaig conèixer Copons i la Rita i aquesta casa. D'això deu fer 14 o 15 anys. En un dels tallers que fèiem

la Rita ens va fer el dinar aquí a casa seva. I un dia a mi i a la meua parella ens van dir que la casa de la Rita estava lliure. Vam pujar un dissabte a veure-la. A ella també li va agradar molt i diumenge ja vam dir que sí. Fa cinc anys. Ha sigut una decisió particular i privada, he baixat intensitat, he reflexionat en qui soc i què necessito, i vaig arribar a Copons, vaig trobar l'espai i vaig contactar amb els horts, la gent, els veïns, a fer cava... Vius d'una altra manera, amb allò que vols i necessites, no amb allò del que depens. I molt content. Sobretot agraït a la meua parella ja que sense ella no seria el mateix, el seu recolzament i la seva complicitat fa que viure a Copons sigui un plaer.

A veure si segueixo igual de content després del primer mes a l'Ajuntament, ja ja... Ara doncs amb un grup de gent es va pensar que potser podíem fer una llista. Jo era reticent al principi perquè ja tenia l'experiència de la Generalitat i saps que és complicat. Però som un grup, no soc només jo, som un "tots", i encara que jo figuri el primer per la meua disposició de temps ha de prevaldre que som un tots durant aquests 4 anys.

De fet sí que trobo el poble disgregat, com amb "bandos", i treballar amb això potser no serà fàcil però a veure què. Jo intentaré no agafar-me res personalment i mirar que la gent estigui bé.

L'Alex sap que fer d'alcalde no serà fàcil però està il·lusionat. Amb ganes d'aprendre de l'experiència, de conèixer més a la gent del poble, d'entrar en els detalls i sobretot de fer participar a tothom en els projectes que s'engeguin d'una forma respectuosa i constructiva.

A mi em sembla que l'actitud és bona i la paciència és la mare de la ciència, i l'Alex diria que en té ;-). Endavant Alex! Molta sort en aquesta nova etapa i moltes gràcies per l'entrevista i per deixar que sapiguem una mica més de tu. *

L'escriptor
Jaume Cela

A finals de febrer vam rebre la interessantíssima visita d'un escriptor: Jaume Cela i Oll.

Després d'haver-nos llegit uns quants dels seus llibres li vam fer les preguntes que ens van sorgir mentre comentàvem les lectures: "Com i quan se t'ocorren les idees? Hi ha una època que no vas fer gaires llibres per infants i joves. Com és?". En Jaume ens les va anar contestant una per una i ens va explicar tot un seguit de coses curioses i divertides, com ara que la història del cocodril al carrer li va sorgir un dia que va anar a llençar les escombraries i se'n va adonar que el contenidor obria la boca com un cocodril! "A partir d'una primera idea, només cal anar tibant el fil", ens va dir, i uns quants nens i nenes de l'escola s'han animat a provar-ho. Esperem poder repetir l'experiència aviat! ✨

Els alcaldables
de Copons

Aquest darrer trimestre hem viscut un intens període d'eleccions, actes i processos polítics. Els més grans de l'escola hem aprofitat aquesta realitat i l'hem portat a l'aula per treballar. Vam llegir i comentar els programes electorals que ens arribaven a casa, els quals es podien classificar de diverses maneres: per tipus d'eleccions i per posició política. Van sorgir debats ben interessants!

Ens van anar sorgint diversos tipus de preguntes, algunes que podíem descobrir nosaltres mateixos i altres que les vam deixar

per al Cesc Salamé, l'Alex Prehn i el Quim Palet. Els tres alcaldables de Copons van dedicar una estona a conversar amb nosaltres i a endinsar-nos a aquest món de la política. Amb ells, vam aprendre moltes coses del sistema (com s'escullen les persones que han d'anar a la mesa, com es fa la campanya...) i vam entendre les diverses situacions (raons per les que es presentaven, perquè uns opten per presentar-se per un partit i els altres ho fan com a independents, com van formar la llista...). Va ser una gran oportunitat d'aprenentatge i des d'aquí volem tornar-los a donar les gràcies per haver-nos atès. Ja tenim alcalde, però hem acabat el curs sense haver investit cap president espanyol... Si una cosa ens ha quedat clara és que la política és molt complexa: és molt important pel funcionament del país, sobre el qual hi ha moltes maneres de pensar. ✨

Projecte de supervivència:
Taller de plantes
comestibles

Grup de Mitjans

Mentre realitzàvem el projecte de supervivència, escollit amb assemblea pel grup de mitjans, va sorgir l'opció de realitzar un taller per conèixer les plantes comestibles del nostre entorn.

Després de demanar ajut a les famílies, ens van recomanar que miréssim de fer el taller amb

l'empresa Eixarcolant, uns experts en la matèria. Ens vam posar en contacte amb ells, però el taller tenia un cost i la classe no disposava dels diners. Arrel d'una proposta de la Silvana, que volia muntar una parada de punts de llibre, el grup es va plantejar de fer una botiga per fer diners. Després de tot un procés (pluja d'idees, escollir productes, mirar el preu del mercat, posar preus i produir productes), va arribar el dia de fer la botiga.

Vam passar molts nervis i no sabíem si aconseguiríem el nostre objectiu, però només amb el matí ja havíem assolit l'objectiu. Gràcies a tot l'esforç, finalment vam realitzar el taller de descobriment de les plantes comestibles del nostre entorn i ens va agradar molt. Un aspecte que ens va agradar molt va ser fer un entrepà amb les plantes que havíem collit, qui s'havia d'imaginar que en teníem tantes i tan a la vora de l'escola. ✨

VOLEM UN POBLE NET PER VIURE-HI! ENS AJUDEU?

Campanya de neteja de Copons

Grup de Petits

Durant aquest curs els nens i nenes de l'escola hem fet diverses sortides pel poble i ens hem adonat que tenim el poble molt brut. Hi ha deixalles per tot arreu!

No ens agrada jugar envoltats d'escombraries i per això vam decidir agafar bosses i netejar el nostre poble. Al cap de pocs dies tornava a estar tot brut i això no podia ser. Els hi vam anar a dir al Salvador i al Ricardo, i ells ens van proposar de fer un cartell conscienciant a la gent que les escombraries i les caques de gos s'han de tirar al seu lloc. ✱

Festa final de curs a l'Escola de Copons

Quima Closa Múnera

El dissabte 1 de juny es va fer la Festa de final de curs de l'Escola de Copons.

A dos quarts de sis de la tarda vam fer la representació de l'obra de teatre «El rellotge de les tretze hores» a la sala polivalent, protagonitzada per tots els alumnes. En acabar l'obra, els alumnes de cycle superior, en nom de tota l'escola, van regalar unes flors als mestres i una llibreta a la Jessie, l'auxiliar de conversa que hem tingut aquest curs. Seguidament els alumnes de l'extraescolar de patinatge van interpretar un ball de la pel·lícula Grease i a continuació tothom qui va voler va poder gaudir d'una festa d'escuma. Després de les activitats es va fer el sopar i el karaoke. Vam gaudir molt! ✱

Trobada diagnosi Pla Local de Joventut

El passat mes d'octubre els joves i les joves de Copons van assistir a la trobada per a la realització de la diagnosi del nou Pla Local de Joventut. Aquesta trobada els va servir per poder exposar com veuen el municipi, explicar quins són els seus interessos i què els agradaria que es pogués fer a Copons. Va ser una trobada molt interessant.

Taller automaquillatge

El passat desembre es va realitzar un taller d'automaquillatge on hi van participar un total de 15 noies i dones de Copons. El taller va estar format per una petita part pràctica i una part més teòrica, on les participants van aprendre trucs i consells per tal que els sigues més senzill poder-se maquillar, ja sigui el dia a dia o bé per ocasions especials.

Sortida a Maldà

Durant les vacances de Setmana Santa vam fer una sortida amb els joves de Copons per visitar Maldà, un poble d'unes característiques similars a Copons situat a la comarca de l'Urgell. Allà els joves Coponencs van conèixer els joves Maldanencs, que els van explicar com s'organitzaven en projectes de participació i quines idees havien tingut des de l'inici. Així mateix els joves van poder visitar els locals joves i els pisos de lloguer social que s'estan construint al municipi. Finalment ens van portar a visitar l'ermita de Sant Joan de Maldanell, on va començar a construir-se el poble. Va ser una experiència molt enriquidora pels joves i van tenir moltes idees per poder participar de forma activa a Copons.

Taller de cerca de feina

El maig es va realitzar un taller de cerca de feina per a joves. Realitzat per part de la tècnica laboral de l'Oficina Jove de l'Anoia els participants van poder resoldre dubtes sobre com fer un bon currículum i alguns trucs per poder trobar feina per internet de forma eficaç. ✨

LA COPONADA

Afa Escola de Copons

El diumenge 16 de juny es va dur a terme la festa de «La Coponada» organitzada per l'Afa de l'Escola de Copons. Una festa amb un doble objectiu: aconseguir diners per tal de que els alumnes puguin realitzar activitats de qualitat i també per començar a fer bossa per a l'escola nova. La festa va ser oberta a tothom qui volgués passar una bona estona disfrutant i participant de la gran quantitat i diversitat d'activitats programades al llarg de tot el dia.

Els actes varen començar a les 10 del matí amb el partit de futbol entre els equips de Copons i de Jorba i a continuació es va disputar un altre partit, de caire més lúdic, entre els alumnes de l'escola i els pares i mares. Al llarg del matí es podia participar en un cursa d'orientació que et permetia conèixer l'entorn de Copons. Ballar i divertir-se amb la classe oberta de Zumba i pels més petits, la passejada en ponis. Cap al migdia va haver-hi el concert-vermut amb la música engrescadora de «The Buckets Brothers». Mentre la gent cantava, ballava i gaudia del concert, els cuiners i ajudants anaven preparant el dinar: dues grans paelles d'arròs que amb l'aroma que desprenien feia entrar la gana als més desganats. A quarts de tres es servia el dinar. La sala feia goig amb tants comensals. Després de dinar va haver-hi una estona per descansar, i fer tertúlia. Els més petits s'entretenien fent jocs d'aigua per combatre la calor. Arribada la tarda, el Jam presentava el seu espectacle «Hats» fent participar, pensar, gaudir, emocionar i riure amb la seva brillant exhibició. I fins aquí la primera festa de La Coponada. Esperem que se'n puguin fer moltes més. Des d'aquí volem agrair l'ajuda de tothom que va fer possible que aquesta festa fos un èxit. Gràcies a totes i a tots pel vostre esforç i fins la propera!!! ✨

Festa Major de Sant Sebastià

Comissió de Festes de Copons

Un any més va arribar el mes de gener i amb ell Sant Sebastià i la nostra Festa Major d'Hivern.

El divendres la vam encetar amb un bon vespre de teatre amb l'obra "La bona persona de Sezuan". El dissabte a mitja tarda ens vam trobar per gaudir de l'espectacle "El Mètre" del clown coponenc Jam, va ser tot un èxit! Vam disfrutar i riure sense parar. Tot seguit vam fer el concurs de postres, n'hi havien de tota mena, des dels més tradicionals fins als més originals i innovadors. Els guanyadors d'aquest any van ser la Txell i la Queralt Espelt amb la Bruna i l'Arnau, la Joana Llacuna i la Lourdes de Cal Vila, com a premi van poder anar a fer un bon àpat al Bar Manel, a Cal Llo-

bet i al Castell de Rubió. En acabar tothom cap a sopar i a preparar-se per una llarga nit de Disco-mòbil amb el Dj. Isimix. Diumenge després de missa es va omplir la Sala de gom a gom per fer el vermut tot escoltant i movent-nos al ritme dels coponencs The Buckets Brothers. A mitja tarda un altre cop cap a la Sala Polivalent per fer la cloenda de la Festa Major d'Hivern amb ball per a tothom de l'Orquestra Som-hi Band amb música ben diversa i el nostre ball de la Crespella. Va ser una Festa amb molta participació i molt viscuda i disfrutada! ✨

Carnestoltes 2019

Comissió de Festes de Copons

Feia uns quants anys que no es celebrava però aquest any ens hi vam decidir. El dia 2 de març vam celebrar el Carnaval de Copons!

Amb la Sala Polivalent ben ambientada com si es tractés del llunyà Oest va començar la gresca! Durant la tarda va ser el torn de la canalla, amb disfressa lliure. En vam veure de tota mena, pollets, bruixes, mosqueters, rapers, pirates... van poder desfilar per la passarel·la al ritme de

la música i van ser premiats amb una recompensa ben dolça. Cap al vespre venia el torn dels grans, tot i que la canalla tampoc hi va faltar! Tothom va venir amb les seves millors gales de l'Oest Americà: indis, vaquers, ballarines de cancan, banquer... i fins hi tot van reaparèixer disfresses memorables amb calçotets llargs. Vam sopar tots plegats unes patates d'Olot boníssimes i en acabar va començar la desfilar. Passarel·la amunt, passarel·la avall, tothom va mostrar els seus vestits. Finalment una mica de música i una bona tertúlia de veïns i veïnes va tancar la nit de Carnestoltes! ✨

Escola

UNA PRIMAVERA SOBRE EL FANG

Francina Círrera Jiménez

Mai m’hauria imaginat passar una primavera envoltada de fang, endinsada, fins i tot, en el fang. Acompanyada de vilatans moguts pel mateix.

La terra, el silenci, el verd de les fulles tendres, el vermell dels tomàquets, el cabreig de la mala herba. L’esgotament després d’una jornada de treball. L’“i- ara-què-en-fotrem-de-tot-això?”, quan els tomàquets omplen els marbres de la cuina i els carbassons es regalen pels carrers. Els horts ens atrapen! Sabem que tenim un tresor i el cuidem. Bé, no siguem escassos! Tot el nostre poble és un tresor, però els horts en són la pedra preciosa. La que tenim amagada al fons del joier. El Gudayol, el Lliró, l’Araque, el Guix, la Lourdes... i tants d’altres són els guardians de la torre. La resta seguim les seves indicacions amb respecte i gratitud. Qualsevol paraula, qualsevol gest, qualsevol consell d’aquests savis són herències que guardem tan bé com els murs d’aquest laberint que dibuixen els camins dels horts. Els murs d’aquesta pedra eterna que ens transporta cent anys enrere, dos-cents... Fins i tot, tres-cents; quan els traginers marxaven i les amazones conreaven. Això sí que és viatjar en el temps. Voltar pels horts i somiar... Quin vicil! Havíem de buidar la bassa, n’havíem de treure el fang. Havíem de trobar el desguàs, rebentar la paret, canviar el tub i posar-ne un de més ample que permetés aprofitar la sortida per treure’n el fang. Ho havíem de fer nosaltres, amb els pocs recursos que tenim. Ho havíem de fer plegats i sumar esforços. Vam tornar a omplir la bassa sense fer massa soroll. Ens vam felicitar per la feina feta. I ara tornem a esperar pacients la generositat de la terra quan l’acaricia l’aigua. ✱

FRANCINA CÍRRA JIMÉNEZ

Diada de la gent gran

La ruta de Pau Casals

M. Gràcia Carreras Verdaguer

Aquest any la sortida de la gent gran va tenir lloc el 16 de maig, amb la proposta de fer la ruta de Pau Casals i visitar el museu de la ràdio de Luis de l'Olmo.

Vàrem sortir de Copons a les 9.30 h direcció al Roc de Sant Gaietà, indret situat a Roda de Berà que es va començar a construir als anys 60, construint cases d'apartaments a primera línia de mar, amb diferents estils, patis grana-dins, andalusos i sevillans, que van ser comple-mentats amb construccions i ornamentacions d'estil romànic, àrab, gòtic i d'altres zones de la geografia espanyola, donant-li un aire de "poble típic" ("Poble Espanyol"). Van construir també un moll, que encara segueix funcionant, i el "Club Marítim Roc de Sant Gaietà", el Cen-tre Cívic, on s'ubica actualment el museu de la radio. Ressalten les reixes i portes de ferro forjat, la pedra de la cantera romana del Mèdol de Tarragona, els pilars i façanes, així com els marcs dels voltants de les finestres que van ser recuperats d'antigues masies.

Vàrem visitar el Museu de la ràdio de Luis de l'Olmo, una col·lecció privada del periodista radi-òfonic composta per uns 400 aparells de ràdio de diferents estils i èpoques des de finals del segle XIX fins a l'actualitat, així com els premis

concedits al llarg de la seva trajectòria professi-onal, que el periodista va cedir a l'Ajuntament de Roda de Berà per a la creació d'aquest museu, inaugurat el mes de juny de 2012.

El museu té també un espai dedicat a l'arqui-ecte i artista tarragoní Josep Maria Jujol (estret col·laborador de Gaudí). Hi ha exposats 6 canelobres i un crucifix de forja policromada, i infor-macions i fotografies sobre l'artista.

Durant el temps lliure vàrem gaudir del bonic paisatge, la platja, els jardins i d'una passejada pels carrerons i placetes d'aquesta vila.

Per dinar ens vam apropar a la veïna població de Coma-ruga, on vam gaudir d'un bufet lliure i d'un passeig al costat del mar.

A les 4 de la tarda visitàrem la Vil·la museu de Pau Casals i la casa d'estiueig del músic ubi-cada just davant de la platja de Sant Salvador, una visita guiada on es va aprofundir en la seva vida des del seu naixement, el 1876 al Vendrell, la família, el seu pare, un músic, que li va trans-metre els primers coneixements musicals, "la carbasseta" el seu primer instrument, l'exili a Prada de Conflent (França) i a Sant Juan de Puerto Rico.

Pau Casals ha estat un dels més grans violoncel·listes del segle XX. Reconegut inter-nacionalment com un dels millors intèrprets i director d'orquestra del seu temps. La seva intensa activitat no li va fer abandonar mai els vincles amb Catalunya i amb la seva vila natal,

el Vendrell, on al 1909 es va fer construir la vila Casals al barri marítim de Sant Salvador. Va lluitar constantment per la pau, la justícia i la llibertat, va rebutjar tocar en països on no es respectessin els principis democràtics, i va ser mereixedor de distincions sobre la pau.

Tot seguit vam anar a la Casa Nadiua de Pau Casals al Vendrell, una casa humil de poble de finals del segle XIX on acabaren la ruta de Pau Casals per reprendre el viatge de tornada cap a Copons. ✨

Festa Major de Sant Pere

Roser Grau Illicià

La crònica de la festa de sant Pere d'aquest any és ràpida de fer:

- Un tast d'òpera espectacular, amb la cantant ucraïnesa Anna Slizinova, la va encetar el divendres a les 8 del vespre, com sempre a l'ermita. Vam poder gaudir de la meravellosa veu de l'Anna que ens va anar explicant en que consistia l'esplèndid repertori que va escollir per instruir-nos pedagògicament al bel canto.
- Un cava rosat Mas Codina a temperatura ideal, per acabar la trobada del primer dia, amb el tradicional sopar amb els nostres convidats (cada veí els seus).
- I el diumenge, els bastoners, la missa i el gran concert-vermut de la Big Band de Copons, tot magnífic!

Però tinc ganes d'allargar la crònica, i explicar algunes cosetes més:

- Ha estat un cap de setmana de calor extrema, i un dels temes preocupants era l'aparcament de cotxes, que podrien provocar alguna guspira i aquesta encendre rostolls. Però sort que sempre algú està al cas i va una mica més enllà, preveient i pensant que tot surti rodó, i el Pere i el Joan, a la nau, hi van posar uns grans dipòsits amb aigua per si s'havia de córrer i apagar ràpidament algun foc .
- Calia desbrossar o apartar tots aquest rostolls, i, vés per on, el xicot de la màquina que estava arreglant els guals, els va ben aplanar, de manera que el perill i la malastrugança van quedar ja pràcticament minimitzades a zero.
- Diumenge va aparèixer un campaner espontani, que tot i no trobar per enlloc com accedir a la campana, la va aconseguir tocar per cridar-nos a Missa.
- I, la gran Elisenda, que sense ni un escarafall, va aconseguir que, bastoners i musics quedessin repartits de tal manera que uns fessin una cosa i altres l'altra, de manera "que cadascú pogués concentrar-se en lo seu", quina gran pensada! I nosaltres, que amb la calorada que feia no ens vèiem en cor de mantenir el programa, i vinga a proposar-li al Jordi Closa que ho deixéssim estar!
- Finalment, també un gran aplaudiment per la proposta de la Imma d'utilitzar el sombrall que ens va estalviar com mai la rigorositat del sol: els veïns solem treballar en equip, i col·locar el toldo el dissabte i decidir com faríem per que el concert i vermut fossin un èxit ens va posar a prova... i va fer sentir-nos contents quan ja tot va ser a lloc... però clar, ja portem bastanta mili, i si tal com va dir Goethe: *"... en el momento en que uno se compromete de veras la Providencia también actúa. Para ayudar a uno, ocurren todo tipo de cosas que, sin decisión, no ocurrirían jamás. Toda una corriente de acontecimientos se desprenden de la decisión, provocando, a favor de uno, todo tipo de incidentes imprevistos, encuentros y ayuda material que nunca nadie hubiera soñado que sucedieran..."* doncs que, com que a la festa de Sant Pere ens hi impliquem per que ens vé de gust fer-ho, passa que sempre apareixen nous recursos que reforcen la nostra implicació, de manera que, gairebé de forma natural, sol ser sempre una gran festa! ✨

XX Caminada Popular de l'Anoia

Toni Vich
President de l'entitat Grup de Lleure "La Clau"

El propassat diumenge dia 12 de maig del 2019 es dugué a terme la XX Caminada Popular de l'Anoia organitzada per la Secció de Muntanya del Grup de Lleure "La Clau".

Aquesta caminada persegueix un doble objectiu: per una banda fomentar l'esport, concretament l'excursionisme i les caminades populars, activitat molt més arrelada en altres comarques catalanes, i alhora donar a conèixer a anoiencs i forans els paratges de la nostra comarca, cada any en una zona diferent. No es tracta, doncs, en cap cas, d'una activitat competitiva. Cada participant va al seu ritme i gaudeix així de la passejada.

Una matinal per descobrir nous racons en alguns casos o retrobar-los en d'altres, però en qualsevol cas una matinal envoltada de natura, esport i vivències per gaudir intensament, perquè sabem que tot bon excursionista gaudeix doblement de les seves sortides, gaudeix plenament en dur-les a terme i també en veure assolit el seu objectiu, i més encara si aquestes són a casa i envoltades d'amistat i bona companyonia, com així ha estat en els darrers vint anys. Moltes cares ens són familiars any rere any, molts coneguts i amics sabem que repeteixen l'experiència.

Els organitzadors valorem molt positivament aquesta vintena edició en la que hi han participat quasi 600 excursionistes procedents de molts municipis anoiencs i també d'altres d'arreu de la geografia catalana.

Els participants provenen d'indrets com: Abrera, Barberà del Vallès, Barcelona, Badalona, Cabrera d'Anoia, Calaf, Caldes d'Estrac, Calella, Capellades, Castellbisbal, Castelldefels, Castellfollit del Boix, Cervera, Castellví de la Marca, Cornellà, El Bruc, Els Hostalets de Pierola, Els Prats de Rei, Esparreguera, Igualada, Jorba, Òdena, La Beguda Alta, La Llacuna, La Torre de Claramunt, La Pobla de Claramunt, L'Hospitalet de Llobregat, Martorell, Masquefa, Mataró, Molins de Rei, Mollet, Navàs, Olesa de Montserrat, Pallegà, Piera, Sabadell, Sant Andreu de la Barca, Sant Feliu de Llobregat, Sant Joan Samora, Sant Quirze Safaja, Santa Margarida de Montbui, Sant Martí de Tous, Sant Fruitós de Bages, Santa Coloma de Queralt, Tàrraga, Terrassa, Torà, Torrelavit, Vallbona d'Anoia, Vilafranca del Penedès, Vilanova del Camí, Manresa, Sant Adrià del Besòs, Rubió, Gavà, Ponts, Castellfollit de Riubregós, Santa Eulàlia de Riuprimer, Navarres i Copons. Pel que fa referència a les edats dels participants que proporcionaren aquesta dada, podem dir que el participant més jove té 8 anys i el més veterà 77. Els participants sortiren esglaonadament entre les 7:30 i les 8:30 h. del matí des de la zona poliesportiva de Copons, on s'ubicà la carpa de l'organització.

El recorregut transcorregué sense cap mena d'accident remarcable.

El temps ens va respectar amb un matí de bona temperatura, que esdevingué caloreta cap el migdia, la qual cosa va permetre fruit de paisatges, camins, i corriols d'un verd ben primaveral.

La mitjana de temps invertit en la ruta fou d'unes quatre hores. Tots els participants arribaren al control d'arribada molt abans que aquest fos tancat.

Recordem que el recorregut fou de 18 quilòmetres amb un desnivell de 524m. Amb altitud mínima als 417m i màxima als 726m.

El recorregut circular passà, com a llocs destacats, per indrets tan emblemàtics i bonics com el Gorg de Nafre, en un entorn meravellós, el Coll de Pal, Sant Gabriel, Barranc de la Coma, entre d'altres.

L'itinerari fou preparat única i exclusivament per a aquesta caminada, es marcà el dia anterior amb cintes de plàstic de color groc i fletxes, i restà solament marcat per aquest dia. Totes les marques foren retirades el mateix diumenge per l'equip escombra.

A la sortida cadascú rebé una tarja de pas que calia segellar en els sis controls disposats al llarg del recorregut. Cada control disposà un horari ampli d'obertura i de tancament.

Cada participant rebé també un petit llibret amb el mapa de situació, els desnivells, el recorregut a seguir, i un recull històric i cultural dels indrets pels que passà la caminada i del terme de Copons. Tots els participants foren obsequiats, també, amb una samarreta tècnica commemorativa, especialment dissenyada per aquesta ocasió, per la nostra companya Judit Gil de ESDEDIA.

A les 9:00h. sortí un equip escombra que, a pas normal, fou qui anà tancant tots i cadascun dels diferents controls i avituallaments.

Una vintena edició de la caminada que ja consta entre les cites obligades de l'excursionisme anoienc cada maig, esdevenint un punt de referència en el lleure esportiu de la comarca.

L'organització disposà un equip de 39 persones per a organitzar els controls, avituallaments, esmorzar, etc.

Al migdia va procedir-se a realitzar un sorteig entre totes les persones que van respondre correctament les cinc preguntes que els vam formular mitjançant una tarja que vam entregar a la sortida. Les respostes es podien obtenir mitjançant diversos codis QR que es trobaven en determinats llocs de l'itinerari, o bé cercant-les en el llibret que vam entregar. Podem dir també que ja des d'ara comencem a treballar en la XXI Caminada Popular de l'Anoia que tindrà lloc el maig del 2020 en lloc encara per determinar.

Cal dir però, que aquesta activitat no hauria estat possible sense la bona acollida i col·laboració de L'Ajuntament de Copons, les diferents empreses patrocinadores, i de tots els membres de la Secció de Muntanya i altres voluntaris que, desinteressadament, feren possible el desenvolupament de l'activitat. A tots ells els adreçem el nostre més sincer agraïment. Així mateix agraïm als comerços que han facilitat obsequis per al sorteig. També volem fer extensiu el nostre agraïment a tots els mitjans de comunicació locals, comarcals, i nacionals que tan bona acollida han dispensat a la Caminada una vegada més. *

Igualada, 14 de maig de 2019

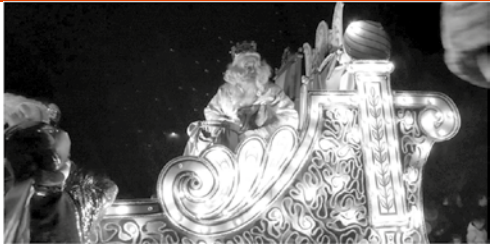
La Nit de Reis

Comissió de Festes de Copons

Tots ben nerviosos, il·lusionats i emocionats, des de Sant Magí esperàvem amb candeletes l'arribada dels Reis Mags. Ulls ben oberts, rialles d'orella a orella i mans parades per agafar força caramels.

Cap a quarts de vuit del vespre ja es van començar a veure les llums de les carrosses i van anar arribant els Tres Reis d'Orient i tota la comitiva de patges i ajudants. Tot saludant i donant molts caramels a petits i grans que els esperaven, van fer cap fins a la Sala Polivalent, on van fer el discurs pels més menuts, amb tot de recomanacions i consells per ser ben bons tot l'any. En acabar, la canalla va poder fotografiar-se amb reis i patges i conversar-hi directament. Tot seguit tothom va marxar a les respectives cases per esperar a Ses Majestats i als seus patges que els portarien aquells regals tan desitjats. ✱

Caminada a Copons

Carme Rialp Cercós
Infermera Equip d'atenció primària Anoia Rural

El dia 6 d'abril va ser el Dia Mundial de l'Activitat Física, aquest amb el lema Activa la vida, millora la vida. Des del Consultori de Copons i col·laboració de l'Equip Atenció Primària d'Anoia Rural vam organitzar una caminada a Copons, el divendres 5 d'abril.

Agraïm a Jordi Mercadal per indicar-nos la ruta a seguir i a tots els participants que van venir, aquest any a part de la gent del poble de Copons i els professionals de l'Equip d'Anoia Rural també va venir gent de Jorba i de Rubió. Esperem tornar-nos a trobar a la Caminada del pròxim any. Salut i moltes gràcies a tots! ✱

L'exercici físic és una activitat beneficiosa per a tothom, és un hàbit saludable que recomanem a tota la població per prevenir i lluitar contra el sedentarisme amb l'objectiu de millorar la salut i la qualitat de vida. Aquest és el segon any que organitzem la caminada. A part de fer l'activitat física fem una passejada per la zona, conèixer el territori on vivim o treballem sempre és gratificant. Vam quedar a les 10 del matí, davant el consultori de Copons i vam anar cap al Morinyol i Camí de Sant Pere de Copons, allà varem visitar l'ermita romànica i a la tornada volíem anar cap al Gorg del Nafre, però la pluja no ens va deixar, tot el camí de tornada ens va ploure.

Big Band de Copons

Teresa Múnera Pascual

Concert de presentació

El dissabte 18 de maig a les 7 del vespre a la sala polivalent, la Big Band de Copons tornava a reunir als coponencs i coponenques, familiars i amics que volien passar una bona estona escoltant música en directe. Aquest era el segon concert que la banda ofería al poble i ho feia amb un repertori de deu peces més dos bisos. Els temes anaven des dels estàndars de jazz passant per la música tradicional catalana i algun tema de bandes sonores de pel·lícules ben conegudes. El repartiment ens va portar per un llarg viatge pel món.

Actuació a Sant Pere

El diumenge 30 de juny a la una del migdia la Big Band ofería als veïns i veïnes de Sant Pere de Copons la seva primera actuació fora del poble. La banda va ser convidada en un dels actes de la Festa Major, concretament al concert-vermut. Enguany es va canviar l'espai d'actuació, ja que estàvem en plena onada de calor i tots els actes es van fer a l'esplanada de l'aparcament sota l'ombra dels pins, un lloc molt bonic. Es va interpretar tot el repertori i es van fer dos bisos demanats pel públic que va estar molt disposat al llarg de tot el concert. Esperem poder-hi tornar ben aviat amb nou repertori i amb moltes ganes de passar-ho bé! *

Som i serem... CARAMEL·LAIRES!

Carles Muñoz Pallarès

28 d'abril del 2019. II diumenge de Pasqua. Quarts de 10 del matí. Una bona colla de gent, tossuts en mantenir ben viva l'entranyable tradició d'escampar cantant la bona nova pasqual i l'arribada de la primavera, ens trobem al Ciment agafant forces amb el tradicional pantagruèlic esmorzar.

fet, els caramellaires estem especialment orgullosos de cantar-les. Les picades de bastons aniran al so de La manflina, Vull ballar bastons, El gall i la gallina, La pastoreta, La polca d'ours, La plaça gran, El canari amb samarreta, La Pepa, La Bepa, ... Quin repertori! Per a la propera edició caldran més veus: n'hi ha que fa anys que no sentim i n'hi ha que encara no hem sentit mai. Tothom hi és benvingut. Es garanteixen grans moments! Un immens agraïment a totes i tots per fer possible, un any més, caramelles a Copons. *

Amb la veu ben afinada i els bastons encebats, anirem recorrent tots els racons del poble, oferint cants i balls a tots els veïns que obriran finestres i balcons per compartir plegats la complicitat i l'alegria de celebrar les caramelles. Enguany no ens hi hem posat per poc, i tant cantaires com músics interpretarem:

- **Camarelles:** poema dedicat a Crist ressuscitat de Jacint Verdaguer, musicat pel seu amic Càndid Candi, gran músic català que cal reivindicar i del qui ens fa especialment il·lusió portar una obra seva a Copons.
- **La Balanguera:** amb lletra de Joan Alcover i música d'Amadeu Vives.
- **La Santa Espina:** sardana amb text d'Àngel Guimerà (que té un carrer dedicat a Copons) i música d'Enric Morera.

Preservar aquestes cançons i transmetre-les a les noves generacions contribueix a enfortir el sentit de pertinença a un bagatge cultural secular que no podem perdre. Conscients d'aquest

ELISENDA MERCADAL SEGURA

Camí Ral

RAFAEL SOLÉ ROSICH

Bastoners

Aquesta temporada els Bastoners hem estat força actius

Caramelles

Cap de setmana groc Festa de Sant Pere

Teresa Múnera Pascual

Teresa Múnera Pascual

El cap de setmana del 4 i 5 de maig el Grup de Suport de Copons va organitzar una jornada amb activitats diverses per aconseguir diners i també per donar suport als presos polítics i exiliats. Els Bastoners de Copons hi van ser convidats i vam voler col·laborar-hi fent una ballada a la Plaça dels Bastoners. Cadascun dels balladors i balladores dúiem ben visible un mocador groc que últimament sempre és present en les nostres ballades. *

44a Trobada Nacional de Bastoners de Catalunya

Martina Muñoz Mercadal

Un any més els Bastoners de Copons hem participat a la Trobada Nacional de Bastoners de Catalunya, que enguany es va celebrar el 6 de juliol a Gavà.

Com a totes les nostres actuacions vam ballar amb l'acompanyament de la gralla i l'acordió els balls més antics com la Pastoreta i els que hem incorporat més recentment com la Manflina, que ens ha cedit la colla de Bastoners de Terrassa. Durant la cercavila vam passar força calor però per sort portàvem provisions d'aigua fresca i vam poder aguantar bé tot el recorregut. Després d'una bona estona ballant pels carrers de Gavà acompanyats de la Carme, la nostra guia, vam arribar a la plaça de Jaume Balmes, davant de l'ajuntament. Allà ens vam ajuntar totes les colles i es va fer la foto de grup, l'entrega d'obsequis i el ball conjunt, que va quedar força bé gràcies

ELISENDA MERCADAL SEGURA

a l'esforç i la dedicació per part de totes les colles. Acabada la celebració ens vam dirigir tots plegats cap a l'institut Bruguers, el lloc que ens van deixar per canviar-nos, i després ens vam quedar a sopar paella feta per uns valencians. A les Trobades Nacionals sempre hi participem un munt de colles d'arreu de Catalunya, vora un miler de bastoners. Enguany la convidada va ser l'Esbart Laurèdia de Sant Julià de Lòria, la única colla que hi ha a Andorra. Ja ens han anunciat que la propera trobada serà el 8 de maig de 2020 a L'Arboç. Esperem que tot estigui tan ben organitzat com cada any i que no faci tanta calor. *

RAFAEL SOLÉ ROSICH

El Liam i la Naya han sigut la parelleta d'hereus i pubilles de Copons a FiraAnoia

El diumenge dia 2 de juny, el Liam i la Naya van ser la parelleta que va representar Copons a l'edició d'enguany de FiraAnoia. Estaven molt contents !!! Si els veieu, ja els podeu felicitar.*

Mini entrevistes

I tu què ens recomanes?

Montserrat Serra Piñon

M. Gràcia Carreras Verdaguer

Un llibre per llegir: M'agrada llegir poesia i llibres d'escriptores dels Països Catalans com Mercè Rodoreda, Montserrat Roig, Isabel Clara-Simó. El meu llibre especial és "T'estim amor i te deix la mar com a penyora" de Carme Riera, un regal d'una amiga en un moment trist de la meua vida.

Una pel·lícula per passar-s'ho bé: Qualsevol pel·lícula del Jacques Tati i especialment "Les vacances de M. Hulot".

Música per escoltar: Sóc bastant versàtil, m'agrada el jazz, la música clàssica, el rock català, els cantautors catans, cada moment té la seva música.

Un viatge per recordar: El meu últim viatge amb el Xavier a Galícia i Cantàbria.

Un viatge pendent: No soc gens viatgera perquè em fa pànic l'avió.

Un hobby per desconnectar: M'agrada molt restaurar mobles, fer manualitats i la jardineria.

Un plat per assaborir: Una bona fideuà.

El teu racó preferit de Copons: El meu pati, amb els diferents desnivells que el fan un lloc especial i bonic, el meu refugi i un lloc ideal per a compartir amb amics i família.

Eduard Vila Pujols

Un llibre per llegir: "Tintín al llac dels Taurons". De petit m'agradaven molt les aventures del Tintín i ara encara fullejo algun còmic de l'Armand.

Una pel·lícula per passar-s'ho bé: En el seu dia em va agradar molt "Salvar al soldado Rayan". Ara puc anar al cine i veure'n una d'acció o una d'animació, m'agraden quasi bé tots els gèneres...

Música per escoltar: No en tinc cap de preferida, escolto la ràdio i no hi paro molta atenció. De més jove m'agradava el grup Status Quo.

Un viatge per recordar: El de nuvis a Madeira i el que vaig fer amb alguns trialers al Marroc l'any 2010.

Un viatge pendent: M'agradaria molt anar a Alaska o al Canadà.

Un hobby per desconnectar: Claríssim: anar amb moto i fer trial. El trial m'agrada des que era un nen i ara que el practico amb l'Armand encara el disfruto més!

Un plat per assaborir: Soc molt de carn i un bon bistec de Nebraska a la brasa m'encanta.

El teu racó preferit de Copons: Qualsevol trialera dels voltants de Copons. Molts camins es mantenen gràcies als trialers, ja que al passar-hi amb moto no deixem que es perdin.

Josep Riera Sendiu

Operari de rellotgeria i joieria

Josep Riera Sendiu

CEDIDES PER JOSEP RIERA SENDIU

Fa molts i molts anys, en un castell encimbellat dalt d'un turó, vivia un noble senyor molt ric. Havia acumulat minerals i pedres precioses que es feia portar de països llunyans. Ho guardava a la torre més alta del castell i cada dia hi pujava per observar aquell meravellós tresor i s'admirava de la seva brillantor, però no sabia fer res més amb aquell preciós material. Un dia arribà al castell un savi i aquest, amb curiositat, estudi, paciència i art va trobar la manera de fondre, doblegar, encastar, combinar... aquells materials, fent-ne veritables obres d'art: corones, agulles, anells...

A Copons tenim un savi com aquest, en Josep Riera Sendiu, que en el seu petit taller també sap cultivar aquest art. En el taller hi ha tot el necessari per fer pas a pas una joia. Ara en Josep ens explica com ha arribat a saber modificar metalls preciosos i combinar-los amb pedres precioses. Tot un art! Ep! Per ser savi cal, sobretot, ser molt curiós.

Montserrat Galí Segué

Tant com saviesa, penso que no la tinc, el que he tingut sempre és una gran curiositat per entendre com funcionen les coses. Escriure aquest article m'ha fet reviu records i sentiments d'infantesa i joventut.

El nen

Vaig néixer a Copons el 1948, a la casa que pertany a la família des de fa més de dos segles i a la qual encara resideixo. Recordo molt bé que quan anava a l'escola de Copons intentava sorprendre als companys amb els meus invents... a vegades perillosos. A l'estiu, per vacances, després de dinar, em feien anar a fer migdiada encara que no tingués son. Eren dues hores de meditació, pensant en coses importants de la vida, muntant i desmuntant teories, sempre interrompudes per l'insistent tic-tac del rellotge despertador de campanes que hi havia damunt la calaixera. Aquest rellotge em despertava la curiositat: com una màquina podia mesurar el temps, que a vegades es pot fer tant llarg i a vegades tant curt? En treia la tapa i mirava d'entendre el seu funcionament. El pas a l'adolescència va ser molt prematur degut a la mort del meu pare quan jo tan sols tenia onze anys. Això va fer que es desmuntessin totes les teories que m'havia fet de la vida.

L'aprenent

Als 14 anys vaig començar a treballar en una fàbrica de gènere de punt. Marxava a les cinc del matí, amb bicicleta fins a Igualada, per començar a les sis i a les dues reprenia la tornada cap a casa. Encara no feia ni un mes que treballava quan vaig marxar de matinada, estava plovent. Vaig pensar que no seria gran cosa però a l'arribar a les Vinyes la cosa es va complicar posant-se a ploure amb molta intensitat, amb llamps i trons. La falta d'experiència em va fer continuar: era l'únic que circulava a aquella hora en una carretera que semblava una riera. Amb penes i treballs vaig arribar a la fàbrica, per descomptat moll com un gat. El viatge va ser en va, doncs estava tot parat, no hi havia llum a tot Igualada (va ser quan hi hagueren les grans inundacions del Vallès). L'experiència em va fer pensar que aquest horari i aquesta feina no m'agradaven, havia de començar a buscar una altra cosa. Al cap d'uns dies, jugant amb el meu germà, vaig trencar el vidre del rellotge. El vaig portar a arreglar a la rellotgeria d'Igualada, de la Rambla de Sant Isidre, i em va atendre l'amo, en Joan Pons. Em va dir que me'l canviava al moment. Vaig entrar darrere seu al taller i em vaig quedar mirant com posava el vidre. Li vaig preguntar diferents detalls sobre els rellotges i em va veure interessat per conèixer com funciona-

va aquell tipus de mecànica. Aleshores em va preguntar si m'agradaria aprendre aquell ofici. Ell estava buscant un aprenent i em digué: "En aquest ofici, no et faràs ric, però et guanyaràs la vida". A partir d'aquell dia vaig començar a aprendre l'ofici de rellotger.

L'operari

Amb l'ofici après, als 20 anys vaig anar a fer la mili a Saragossa. En el centre d'instrucció algú va saber que era rellotger i em van proposar d'arreglar unes bàscules de les que funcionen amb monedes. Vaig acceptar la feina, no havia reparat mai cap bàscula, però vaig pensar que ja me'n sortiria. L'únic desperfecte que hi vaig trobar era que s'encallaven les monedes i queien fora de la caixa, per tant la bàscula no complia amb la funció de pesar. Em van preguntar què volia cobrar per la reparació i els vaig dir que no volia cobrar res però que m'agradaria, com a destí, quedar-me a Saragossa capital i em van dir "Hecho". Així va ser i vaig entrar de cambrer a la residència d'oficials.

Les estones que tenia lliures reparava rellotges en un raconet, amb la mirada curiosa d'alguns oficials que me'ls portaven per arreglar. Els del magatzem que em servien els recanvis, em varen posar en contacte amb un taller a on, durant els últims sis mesos de servei, hi anava a treballar a les tardes. Puc dir que vaig tornar amb més diners dels que havia marxat.

Al retornar del servei a la feina d'Igualada ja portava el negoci el fill, en Josep Pons. Aquest va incorporar la joieria en el negoci i em va posar a càrrec de la reparació d'aquesta. Vàrem començar pel més elemental i aprenent d'una forma autodidacta, traient informació d'on podíem. Així anàrem avançant fent peces noves i d'encàrrec cada dia més complicades i de més importància. La joieria és una tècnica però també és un art. Totes les civilitzacions han fet joies: els Egipcis, els Maies, etc. Amb estils i formes molt diferents. A la nostra cultura podem trobar les diferents tendències artístiques com és el modernisme, el barroc, etc. En molts casos són peces úniques, fetes per grans mestres, que s'exposen en museus o estan en mans de col·leccions privades ja que el valor artístic i material és molt elevat, sobretot quan contenen diamants i pedres precioses. Però això és alta joieria.

Jo m'he dedicat a la joieria comercial: a fer reparació i peces d'encàrrec. Com s'elabora una peça de joieria?

Si l'encàrrec no és molt concret, t'has de fer una idea del que el client desitja, i fer-li un esbós o dibuix i calcular el pes, el valor del material i la feina que hi pugui haver. Si el client accepta s'elabora la peça.

El sistema de treball es basa en la foneria i la forja que són les formes més artesanes de la joieria.

Ocells de l'entorn de Copons

L'oreneta cuablanca

Jordi Rodellar Fuster

JORDI RODELLAR FUSTER

Nius d'oreneta cuablanca a la façana de Cal Segura

Es comença per fondre el metall, or o plata, en un forn, dins d'una cassoleta de ceràmica, que s'anomena gresol. Quan arriba a 1000 graus, ja en estat líquid, s'aboca sobre una peça metàl·lica, anomenada riellera on es fan els lingots. Una vegada fred queden uns lingots allargats per fer fil o bé quadrats per fer planxa. A continuació es passa per la laminadora, aquesta és una màquina amb uns corròns que van comprimint i estirant el metall fins a donar-li el gruix desitjat.

El fil es pot fer quadrat, rodó, mitja canya..., segons l'aplicació que se li hagi de donar.

Amb la planxa podem fer peces planes, que després es poden retallar de la forma que ens calgui, es poden fer tubs, etc.

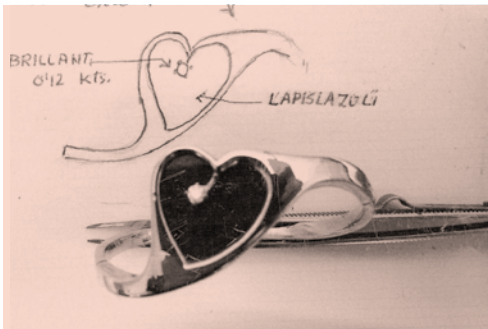
D'aquesta manera es van fent les diferents peces que formaran una joia. A continuació es van unint per mitjà de soldadures fins a compondre la peça acabada. Seguidament passarem a polir-la i a donar-li l'acabat amb diferents matisos. És important tenir molta cura en no perdre cap trosset i recollir totes les llimadures, inclús les restes que puguin haver caigut al terra, ja que es treballa amb material molt valuós.

Dins d'aquest ofici hi ha diferents especialistes: forjadors, encastadors, gravadors i polidors.

En el meu cas, vaig aprendre a fer-ho tot ja que això representava poder completar la peça amb més rapidesa i així poder-la entregar abans al client.

Avui dia hi ha altres formes de treball més industrialitzades que fan grans sèries d'una mateixa joia, però deixen de tenir l'encant de les peces úniques i personalitzades.

Ara, quan mireu una joia, us podreu fer una idea de com està feta i el treball que això comporta. Aquesta ha estat la meua principal activitat duran els últims 50 anys. *

En el darrer article vaig parlar sobre l'àguila marcenca, que ens visita durant la primavera i l'estiu, i sobrevola els camps del nostre municipi amb la finalitat d'alimentar-se i fer cria al bosc. En aquest us parlaré d'un altre ocell més modest pel què fa a la mida i que per trobar-lo no haurem de sortir del poble. Es tracta d'una oreneta, ves per on, potser pensa algú, una oreneta, quin ocell més normalet. Sí, ja ho sé, des de ben petits els pares i a l'escola ens expliquen que cada primavera tornen les mateixes al mateix niu i marxen a la tardor abans que arribi el fred. Això està bé, però potser molts no sabíeu que tenim fins a cinc espècies diferents d'oreneta al nostre país. I a la vila de Copons, la més abundant amb gran diferència és l'oreneta cuablanca, òbviament la podem veure durant els mesos de març a octubre, que és quan ens visiten provinents del centre i sud del continent africà.

L'oreneta cuablanca és d'una mida més petita de 14-15 cm, enfront dels 17-21 cm de l'oreneta vulgar o comuna, és molt fàcil de reconèixer perquè presenta de color blanc el pit, la gola i el carpó (la part final de l'esquena just abans de la cua) i la resta és negra com el carbó. Curiosament rep el nom de cuablanca quan de fet la cua és ben negra, aquest nom li prové pel color del seu carpó. També és anomenada en algunes contrades amb el sobrenom de cul blanc. En canvi l'oreneta vulgar és més estilitzada i presenta la gola i el front de color vermellós, el ventre blanc a vegades amb un to rogenc i una cua molt forçada i molt més llarga que la cuablanca. Les dues són de la mateixa família, els Hirundínids, a la qual també pertanyen altres orenetes molt menys abundants com són l'oreneta cua-rogenca (d'aspecte més proper a la vulgar); i l'oreneta de ribera i el roquerol (les dues d'aspecte més corpulent i més similars a la cuablanca, per tenir la cua més curta que la vulgar).

L'oreneta cuablanca acostuma a volar a major alçada que les altres orenetes, sovint sobre les mateixes viles on nidifica o a les rodalies, a Copons també se'n veuen en grups sovint fins a uns 500 metres als afores del nucli sortint a alimentar-se o a buscar fang, o inclús bevent aigua en vols rasants a les dues basses dels antics molins del mig i de dalt. El reclam és un so sec com un "prit", el cant a vegades emès des de dins el niu és dèbil i sovint no és més que el balbuceig amb les notes del reclam, que es diferencia força del de l'oreneta vulgar que és més un parloteig melòdic més sorollós i ple de reflets.

Compte, no hauríem de confondre les orenetes amb els falciots negres, que són d'un altre ordre i família, i que també visiten la vila cada estiu; són ocells també insectívors totalment de color negre, amb llargues ales en forma de falç, que passen volant a gran velocitat en grups, tot fent uns crits estridents. Fan niu en forats de parets o altres cavitats, i ves per on, a l'antiga rectoria hi tenen un dels seus llocs predilectes per fer-los.

Tornant de nou a les dues orenetes que vénen a fer cria a Copons, l'oreneta cuablanca té per nom científic *Delichion urbicum*, i en castellà el curiós nom d'"avión común", en canvi l'oreneta vulgar té com a nom científic *Hirundo rustica*, i en castellà el de "golondrina común". Si ens fixem en la terminació del nom científic en llatí, tindrem una bona pista per intuir el seu hàbitat preferit. Mentre l'oreneta vulgar (rustica) prefereix fer els nius a cobert, en l'interior d'edificis aïllats i sobretot en masies aïllades, l'oreneta cuablanca (urbicum, d'arrel llatina urbs, que significa ciutat) els fa a l'exterior, adossats a les façanes dels edificis, protegits sota els ràfecs de teulades o sota els balcons. L'oreneta cuablanca a la vila de Copons és la més abundant,

essent la vulgar molt minoritària, tot i que en el global del territori de Catalunya l'oreneta vulgar arriba a ser un 30% més abundant.

Per fer els nius necessiten fang que van a buscar a l'entorn de la vila, a prop de les dues rieres o quan es formen bassals, i mentre que la vulgar el fa en forma de mitja tassa, la cuablanca fa una bola de fang tancada amb només una estreta obertura a la part superior i sovint els fa agrupats formant colònies com es pot veure en moltes façanes de la vila. Ja fa segles que va passar de fer nius als penya-segats i cingleres de pedra per fer-los a les parets dels edificis, sempre que es donin les condicions de trobar fonts de fang i espais oberts a una distància prudencial dels nius, a banda d'unes condicions de l'aire sense contaminants; aquests tres requisits es donen perfectament a Copons. Una de les façanes de Copons que en té més per metre lineal és la de l'ajuntament, dels seus gairebé 10 metres presenta 4 nius per metre, però l'edificació amb més nius del poble és l'església parroquial de Santa Maria, que en té uns 70 d'actius. Pel què fa a la posta, en fan normalment una o dues, ponent de 3 a 5 ous, que incuben durant 14-16 dies, tant la femella com el mascle, que formen parelles monògames. Els ous fan eclosió al mateix temps i al cap d'uns 22-32 dies ja volen del niu, mentre són alimentats pels pares, però més per la femella segons s'ha observat. Fins i tot les orenetes de la primera posta poden ajudar a portar menjar als polls de la segona, el que es coneix com a "cria cooperativa". En condicions molt favorables poden fer fins i tot una tercera posta.

Es pot dir que hi ha una mena de pacte no escrit, entre nosaltres i elles, on nosaltres els facilitem edificacions on poder fer els nius, allunyats de possibles depredadors, i elles ens proporcionen un control sobre els insectes voladors (mosques, mosquits i altres) presents a la vila i el seu entorn, que cacen al vol per alimentar-se elles i a la seva descendència. De fet a Catalunya per llei totes les orenetes són espècies protegides, fins i tot els seus nius, i es pot sancionar amb multes de fins a 200.000 euros (que no és poc) per destruir nius en època de cria. Segurament la problemàtica dels excrements que cauen dels nius fa que algunes persones no apreciïn gaire aquests ocells que actuen com un veritable insecticida natural per a la població. Una oreneta és capaç de caçar fins a mil insectes al dia i consumir entre 5 i 6 grams de mosquit diaris (que tampoc és poc). De fet els excrements no són més que les pells seques (cutícules) dels insectes que han menjat i no poden digerir. Per tal de mitigar el "problema" es pot posar una lleixa de fusta al dessota de cada niu i així evitar que caiguin sobre els tendals, balcons o d'altres. D'altra banda el refranyer popular avisa: "Les orenetes porten sort, i qui les empaita és un bord". En el cas de la rehabilitació de façanes la Generalitat obliga a respectar el període de cria, i sempre cal un informe previ dels Agents Rurals que indiqui l'època i procediment per fer les obres sense que afectin possibles nius propers, així com es recomanen una sèrie d'accions correctores per minimitzar l'impacte en futures niades, ja que s'ha comprovat que l'espècie està en regressió a Europa a causa de no trobar les condicions ambientals i els edificis adients per poder fer-hi els nius.

Des de l'Institut Català d'Ornitologia, l'any 2007 es va iniciar el projecte Orenetes, una iniciativa basada en la participació ciutadana per fer el

seguiment dels nius d'oreneta cuablanca dels pobles i ciutats de Catalunya. Al lloc web www.orenetes.cat es poden consultar per anys i municipis tots els censos de nius d'oreneta cuablanca i la seva geolocalització. A la població de Copons no s'havia fet mai cap cens, i vaig proposar-me de fer-ne el primer durant el segon període, que comprèn del 15 de juny al 31 de juliol, ja que pel de primavera ja no hi era a temps. El cens l'he fet seguint el seu protocol comptant el nombre de nius ocupats, en construcció, desocupats i trencats o restes d'antics nius, per a cada edifici que els tingui en alguna de les seves façanes. L'extensió es delimita amb quadrants de 200 x 200 metres, i per les dimensions de Copons en són necessaris cinc. El nombre de nius total trobat a Copons, arrodonint una mica, ha estat d'uns 570, dels quals uns 340 estaven ocupats, uns 40 desocupats i uns 20 encara en construcció, la resta trencats o restes d'antics nius. Per fer-nos una idea del seu abast, ho podem comparar amb un cens estival del passat 2018 a la població de Mollet del Vallès, on la superfície contemplada pel cens va ser de 30 quadrants. En aquella població es van arribar a comptabilitzar només 10 nius ocupats més que aquest juny a Copons, però censant una superfície 6 vegades superior a la de Copons. Cal destacar que amb les dades obtingudes l'any passat a la cinquantena de poblacions que van fer el cens d'estiu, Copons hagués estat la 5a població amb més nius ocupats i segurament una de les primeres pel que fa al nombre de nius per quadrant, cosa que posa de manifest el gran atractiu que té Copons per aquest ocell.

Per acabar voldria per una banda destacar la importància que tenen aquests ocells insectívors que fan la cria a la nostra vila cada estiu, ajudant als seus vilatans a fer més suportable la molesta presència d'insectes voladors, els quals sense les orenetes i falcions serien un greu problema de salut per a les persones, com ja s'ha demostrat amb l'expansió del mosquit tigre i de la malària, el perill real de transmissió de certes malalties importades de països exòtics; per una altra banda voldria animar a l'Escola de Copons a que el pròxim any puguin fer ells també el cens de nius de Copons, sigui al període primaveral o a l'estival, ja que pot ser una bona manera de conscienciar al jovent de la necessitat que tenim de preservar i comprendre la natura que ens envolta. *

Bibliografia:

- Ocells de Catalunya, País Valencià i Balears – Joan Estrada, Francesc Jutglar i Toni Llobet – Lynx - 2010
 - Conèixer els ocells - Jaume Sañé - Valls Cossetània - 2009
- Llocs web consultats: www.orenetes.cat i www.biobserva.com.

La foscúria dels somnis

Ricard Closa Martínez

Somni 1

El noi recorre amb neguit les andanes d'una estació gèlida, en blanc i negre. Puja i baixa de trens buits amb destinacions incertes i busca pels compartiments entre els seients vells d'entapissats arnats. Els ulls d'un blau cobalt intens escorcollen els racons amb inquietud. Duu una estrella vermella sargida a la gorra caqui que li tapa la closca suada, que fa una olor salabrosa. Els braços balders s'intueixen ossuts sota una camisa negra que li ve ampla. Les mans de dits llargs que mostren la paraula LOVE tatuada, una lletra a cada falange, entren i surten nervioses de les butxaques dels texans ratats.

Busca la noia. Busca desesperadament la noia del somni. La present, sap que hi ha de ser, n'està segur perquè l'ha somiada d'aquella manera que se somien. Perquè ells se somien a voluntat. I com que és així, es troben.

Troba la noia al darrer compartiment d'un vagó desballestat. Té els ulls d'un verd salze esvaït, mig tapats pels flocs escapats d'una cabellera recollida, negra, arrissada, amb la mirada perduda més enllà dels vidres trencats de la finestra. Sense arracades, sense anells als dits, sense collarets ni braçalets. Asseguda a la punta del seient, rígida, la càmera de fotos penjada en bandolera amb la cinta tensada que li fa ressaltar els pits petits i punteguts, sota una samarreta blanca que fa olor de sabó de Marsella. Les mans reposen damunt els genolls prims, els texans estripats i apedaçats per sota amb roba de quadres de colors vermell i negre. Els llavis prims, incoloros, amb prou feines dibuixats, esbossen un somriure en girar-se.

El noi s'hi asseu al davant, respira fons. Pensava que ja no es trobarien, però ara mira dins el verd profund dels ulls d'ella amb el blau encès dels seus. I només amb els ulls es parlen. Sense dir res s'ho diuen tot. Que des del darrer somni s'han trobat a faltar, que es desitgen, que s'anhelen les carícies, que cobegen les sentors de cada plec de pell. Que es necessiten i ja no poden somiar l'un sense l'altra. I s'aixequen i se'n van de pressa per l'andana glaçada amb el desfici dels amants que s'estimen d'amagat i es fan l'amor pels racons, amb bogeria.

Somni 2

El noi camina descalç pel mig de la badia. La baixamar hi ha deixat unes quantes sèpies de pell tigrada que recargolen potes i aletes, agòniques, i un escampall d'ostres que baden les cloves en un sospir sord. Els peus se li enfonsen i s'esgarrafa pel tacte oliós i fred de la sorra, a voltes ensopega amb troncs esmerilats i restes de xarxes de pescar fetes un fardell. Darrere va deixant un rastre de petjades que desapareixen a l'instant engolides per l'arena irisada i embeguda de mar. Duu els pantalons de franel·la gris arromangats als turmells, la corbata afluixada i el cap embolicat amb una gasa xopa que se li enganxa a la cara i no el deixa respirar. Enfila amb pas vacil·lant en direcció a l'illa que sembla un túmul mortuori damunt el qual s'alça una ermita abandonada.

La Noia espera asseguda al pedrís que flanqueja la capella, cenyida dins un vestit llarg de raió negre que s'envola amb la brisa gèlida. Té els peus descalços i enfredorits damunt les lloses de pedra i sosté a la falda unes sabates planes d'un vermell arravatat. Duu també una gasa que li embolica el cap i que amb la humitat se li enganxa a la cara i oscil·la a cada expiració, per sobre la boca entreoberta, igual com ho faria un peix fora de l'aigua. Sent les passes del noi damunt els còdols i un calfred li recorre l'espina.

I els dos desconeguts es busquen. S'han somiat d'aquella manera que se somien, a voluntat. I com que és així, es troben. El rigor de la roba només els deixa entreveure's i l'ofec els pertorba l'enteniment. Cerquen el contacte una mica a les palpentes, primer es troben les mans, es ressegueixen els contorns lentament, de baix cap dalt fins que freguen les gases que els tapen la cara, llavors una esgarripança s'apodera d'ells. Amb el tou dels dits s'acaronen el clatell i les galtes l'un de l'altra i noten les respiracions entretallades i els cors es desfermen i acosten el rostres i sense descobrir-se es besen.

Finalment la marea puja, lenta però inexorable i els inunda de mar, primer els peus i els turmells i els genolls i la cintura i finalment el tors i el coll. De sobte els aclapara l'estranya sensació d'esdevenir animals marins, essers aquàtics. Els neixen membranes entre els dits de les mans i els peus i escates damunt la pell.

Tanmateix res els separa i aferrats l'un a l'altra continuen fonent els llavis en un bes que ha de durar per sempre. *

Resum de fets, activitats i actes de gener a juny de 2019

GENER	05	Cavalcada de Reis
	18	Inici de la Festa Major d'hivern amb la representació de "La bona persona de Sezuan" amb el suport del Grup de Teatre La Barraca a la sala polivalent
	19	Espectacle familiar "El mètre" del clown coponenc Jam. Concurs de cuina "Les postres més dolces" i disco mòbil amb el DJ ISIMIX
	20	Sant Sebastià. Ofici de Festa Major i seguidament concert-vermut a càrrec de "The Buckets Brothers". A la tarda ball de Festa Major amb "Som-hi Band" i el tradicional ball de la crespella
FEBRER	16	Jornada participativa de creació del relat turístic de Copons "Quin turisme vols que tingui Copons?" a la sala de plens de l'ajuntament
	24	Visita Pastoral del Bisbe de Vic Mons. Romà Casanova
MARÇ	01	Carnestoltes de l'escola amb rua pels carrers
	02	Copons de Festa: Carnestoltes infantil, sopar popular i nit de western a la sala polivalent
	10	Copons acull la 3a convenció de Micropobles amb el lema "10 anys de Micropobles. Pobles vius, territoris vius"
ABRIL	05	Caminada organitzada per l'equip d'Atenció Primària Anoia Rural en motiu del Dia Mundial de l'Activitat Física. Ruta cap a Sant Pere de Copons
	12	Taller sobre mobilitat internacional a l'ajuntament a càrrec d'Anoia Jove
	28	Caramelles
	28	Eleccions Generals
MAIG	01	Copons de Festa: Arrossada popular a la plaça Ramon Godó
	04	Jornada groga de solidaritat: Projectió del film "La ola" i debat sobre el feixisme i l'adoctrinament
	05	Jornada groga de solidaritat: Xerrada d'Òmnium Cultural, dinar de bossa, activitats lúdiques per la mainada, balls tradicionals i actuació dels Bastoners de Copons
	11	Copa Anoia 2019 organitzada per l'Anoia Trial Academy a la riera de Copons, al costat del camp de futbol
	12	20a Caminada Popular de l'Anoia organitzada pel grup de lleure "La Clau" pel terme municipal de Copons
	16	Diada de la gent gran: Sortida al Roc de Sant Gaietà i Ruta de Pau Casals
	16	Espectacle de teatre del Bibliobús "El secret de la detectiva Klaus" d'Engruna Teatre a la sala polivalent
	18	Concert oficial de presentació de la Big Band Copons a la sala polivalent
JUNY	26	Eleccions Municipals i Europees
	01	Festa de l'estiu de l'escola
	02	El Liam i la Naya hereu i pubilleta de Copons a la FiraAnoia d'Igualada
	16	La Coponada: Esport, música, espectacles i molt més a la pista poliesportiva, organitzat per l'AFA de l'escola
	22	Inici de temporada de les piscines municipals
	23	Copons de Festa: Revetlla de Sant Joan a la pista poliesportiva. Arribada de la Flama del Canigó, sopar popular, música de revetlla, concert de Her Majesty (versions de rock) i disco mòbil amb ISIMIX
	28	Inici de la Festa de Sant Pere amb tast d'òpera a càrrec d'Anna Slizinova. A la sortida del concert cava per tothom
	30	Actuació dels Bastoners de Copons a Sant Pere seguida de la presentació del capgròs Bruixa de Sant Pere amb els grallers i capgrossos de Copons. Missa i concert-vermut amb la Big Band Copons

Transports

ALSA

Telèfon: 902 42 22 42
Web: www.alsa.es

Calaf - Igualada			
Calaf	Copons	Igualada	Barcelona
08:14 h	08:27 h	08:38 h	09:45 h
18:20 h	18:36 h	18:54 h	20:00 h
Igualada - Calaf			
Barcelona	Igualada	Copons	Calaf
07:30 h	08:27 h	08:48 h	09:01 h
15:00 h	15:57 h	16:18 h	16:31 h

Hispano Igualadina - Monbus

Telèfon: 902 29 29 00
Web: www.igualadina.com

De dilluns a divendres					
Calaf - Igualada					
Calaf	Copons	Igualada C.	Igualada E.		
06:40 h	07:00 h	07:23 h	07:30 h		
13:45 h	14:00 h	14:13 h	14:30 h		
16:00 h	16:15 h		16:35 h		
Igualada - Calaf					
Igualada E.	Igualada H.	Copons	Calaf		
11:15 h		11:32 h	11:42 h		
15:15 h		15:32 h	15:42 h		
18:00 h		18:17 h	18:27 h		
Dissabtes					
Calaf - Igualada					
Calaf	Copons	Igualada C.	Igualada E.		
8:00 h	8:15 h	8:33 h	8:35 h		
15:15 h	15:27 h	15:38 h	15:40 h		
Igualada - Calaf					
Igualada C.	Igualada E.	Av. Barcelona	Igualada H	Copons	Calaf
12:00 h	12:10 h	12:12 h	12:14 h	12:27 h	12:37 h
	18:45 h			19:15 h	19:30 h

Taxis

Parades a Igualada: Passeig Verdaguer, s/n
Servei Taxi 24 hores: Carles Queraltó, Tel. 670 296 675

Horari atenció públic ajuntament
de dilluns a divendres de 9 h. a 13 h.
dijous tancat

www.copons.cat

Menú migdia

Servei de menú diari

L'Ajuntament de Copons inicia el servei de menú migdia per a qualsevol persona resident al poble. Aquest servei està pensat, principalment, per a les persones amb la seva autonomia limitada, encara que tothom pot fer-ne ús.

Per més informació dirigir-se a l'ajuntament.

Telèfons d'interès

Ajuntament de Copons	93 809 00 00
info@copons.cat	
Consultori Mèdic	93 809 01 50
Assistentia Social	93 809 08 80
Àrea Sanitària Rural	93 805 38 18
Associació Defensa Forestal	93 809 00 00
Bombers (emergències)	112
Ambulàncies i Emergències Mèdiques	112
Mossos d'Esquadra (emergències trànsit)	112
Mossos d'Esquadra (Igualada)	93 875 98 40
Protecció Civil Igualada	93 803 12 34
Repsol Butano	93 803 15 17
Avaries gas	900 55 50 00
Fecsa	902 702 115
Aigües de Rigat	93 803 14 83
Telefònica Avaries	1002
Antena col·lectiva	93 805 30 94
Correus	93 869 85 94
Oficina Consorci Turisme Alta Anoia	93 868 03 66
Escola	93 809 01 42
Bàscula pública	647 36 42 76
Bibliobús Montserrat	616 98 83 52
b.Montserrat@diba.es	

Col·labora amb Camí Ral: Fotografies, opinió, retalls d'història, actualitat, esports...

Termini de recepció d'escrits pel Camí Ral d'estiu: 20 de juny.

Termini de recepció d'escrits pel Camí Ral d'hivern: 30 de novembre.

Ens ho pots enviar per correu electrònic: camiral@copons.cat

nou mail

Codi editorial

1. Camí Ral és una revista que edita l'Ajuntament de Copons i la posa al servei de les entitats i ciutadania.
2. Camí Ral és un canal transmissor de l'actualitat del municipi, però també una eina de recuperació de la memòria oral i la història del municipi.
3. Els continguts de l'edició els decideix el Consell Editorial.
4. Les seccions, les mides i característiques dels articles formen part de les competències del Consell Editorial.
5. La revista compta amb un nodrit equip de col·laboradors coordinat pel Consell Editorial. Els articles i imatges s'elaboren i s'aporten de forma altruista.
6. El contingut de les notícies d'actualitat l'assumeix el Consell Editorial i el propi Ajuntament, en condició d'editor. Pel que fa a entrevistes, reportatges, articles d'opinió o altres notícies, la responsabilitat, en primera instància, serà sempre de la persona que ho signi.
7. Qualsevol lector que detecti algun error en la publicació podrà exercir el dret a rèplica, aplicant un criteri de proporcionalitat d'acord amb la llei.
8. El contingut dels articles sempre haurà de ser respectuós amb les persones, les entitats i les institucions. En cas contrari, no es publicarà.

TERESA CLOSA BERTRAN

GEMMA MONTRABETA MARGINET

GEMMA MONTRABETA MARGINET

ROSALINA VIDAL CLOSA

CEDIDA PEL GRUP MEMORAL

TERESA CLOSA BERTRAN